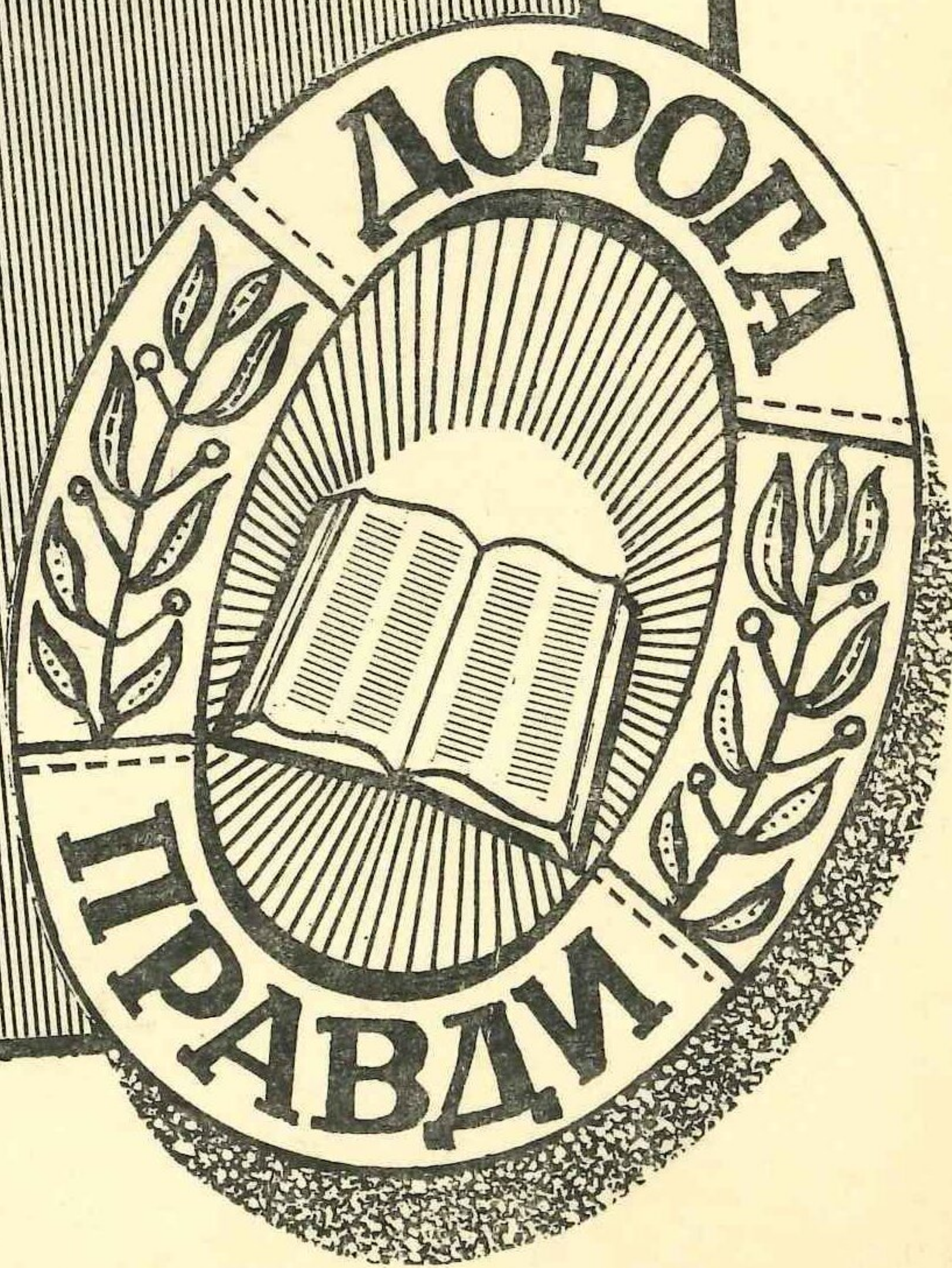

Бж.

Микола Брнч

РІДНЕ СЛОВО

Native Word

Almanac of the Ukrainian Evangelical Baptist
Publishers
"DOROHA PRAWDY"
on the Occasion of the Twentieth Anniversary
1953 — 1973

by
Mykola Brych

Published by "Doroha Prawdy"
(Ukrainian)

МИКОЛА БРИЧ

РІДНЕ СЛОВО

Альманах Українського Євангельсько-
Баптистського видавництва "Дорога Правди"
в двадцятліття його діяльності

1953 — 1973

Накладом
Християнського Видавництва "Дорога Правди"

Вінніпег — 1973 — Торонто

Ця монографія появляється друком завдяки фінансовій допомозі наступних осіб: Антоніна Брич 50.00 дол., Юліян Іллюшик 10.00, Василь Брич 20.00, Аркадій Мулько 25.00, Микола Брич 100.00, Ольга Пінчак 30.00, Роман Тростянчук 20.00, Іван Юнко 100.00, Михайло Подворняк 20.00, Павло Брич 105.00, Олена Чернова 15.00, Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА 50.00, Микола та Оксана Заболотні 60.00.

Видавництво "Дорога Правди" на цьому місці складає вищезгаданим Жертводавцям щире подяку за їхнє зацікавлення працею Українського Євангельсько-Баптистського Видавництва "Дорога Правди" та за їхні пожертви на видання цієї монографії.

Обгортка мистця — Максима Окопного

ВІД АВТОРА

Визначну роль в праці українського євангелізму в діаспорі відіграло видавництво "Дорога Правди", яке цього року святкує двадцятліття своєї праці. З цієї нагоди ми вирішили підсумувати працю видавництва, щоб залишити факти цієї праці для майбутніх поколінь та улегшити працю для пізнішого дослідника-історика.

У цій монографії подані життєписи письменників та перекладачів, які співпрацювали з видавництвом "Дорога Правди", короткі біографічні дані про меценатів, фінансовий звіт та перелік усіх публікацій видавництва. Ми обмежились лише до тих літературних співробітників, які належать до українського євангельського руху. Всі подані факти в цій праці є достовірними. Вони взяті з першоджерел або від самих авторів.

На цьому місці бажаю скласти подяку Ів. Барчукові, Є. Куценкові та З. Речун-Панькові за дозвіл використання матеріалів "Дороги Правди" для підготовки статистичних даних, а також О. Гарбузюкові та К. Костіву за перечитання манускрипту та їхні цінні зауваги, а М. Подворнякові — за мовну редакцію цієї монографії.

Оттава, 1973

М. Б.

ЗМІСТ

Від автора	5
Передмова	9
До англійського читача	12
Коротка історія видавництва "Дорога Правди"	15
Спільне минуле	20
Двадцять років тому... ..	23
Біографії авторів в-ва "Дорога Правди"	
Іван Барчук	31
Сергій Бичковський	35
Андрій Дубовий	39
Юліян Іллюшик	41
Петро Кіндрат	43
Іван Кмета-Єфимович (Ічнянський)	45
Михайло Подворняк	48
Іван Семенина	51
Микола Солтис	53
Іларіон Тарасюк	56
Біографії перекладачів в-ва "Дорога Правди"	
Микола Брич	61
Марія Гусарук	64
Петро Колибаєв	66
Костянтин Костів	69
Дмитро Марійчук	71
Меценати, жертводавці та основоположники видавництва "Дорога Правди"	
Укр. Баптистська Церква в Чикаго	75
Парфен Нестеренко	77
Роман Тросянчук	79
Іван Барчук	81
Іван Яр.	83
Петро Бартків	84
Сергій Бичковський	85
Михайло Подворняк	87
Петро Сорокваша	89

Освальд Дж. Смит	90
Укр. Єв.-Бапт. Церква в Торонті	93
Федір Луцик	95
Об'єднання ЗСА	97
Юліян Іллюшик	99
Іван Юнко	100
Антін Коцепула	101
Об'єдн. Жінок Західньої Канади	102
Олена Чернова	103
Укр. Єв.-Бапт. Об'єднання Канади	104
Список меценатів в-ва "Дорога Правди"	105
Жертводавці на в-во "ДП" за роки 1953-1972	106
Члени основоположники в-ва "ДП"	108
Касовий звіт в-ва за роки 1953-1972	111
Загальний звіт в-ва "ДП" за роки 1953-1973	112
Звіт з книжок за роки 1953-1972	114
Показчик видань в-ва "Дорога Правди"	117

ПЕРЕДМОВА

Із особливим задоволенням перечитав я рукопис монографії видавництва "Дорога Правди" і, як ніколи перед тим, дякую Богові за наших братів, які були ініціаторами, основоположниками, організаторами та жертводавцями цього великого діла Божого. Завдяки видавництву "Дорога Правди" ми маємо українську євангельсько-баптистську літературу — поезію, белетристику, дещо з теології, апологетики та історії нашого Руху.

Безумовно, що багатства нашої духовної літератури не можна порівняти, скажемо, до літератури англійської, американської, німецької тощо, але, дивлячись на те, що ми мали двадцять років тому й що маємо тепер, то це — великий здобуток.

Із покорою перед Богом і з скромністю перед людьми, з вдячністю за велику ласку Господню, ми можемо звернути увагу на той факт, що українська духовна література за останнє 20-ліття своєю кількістю перевищила євангельсько-баптистські видання всіх слов'янських віруючих. І велика заслуга в цьому, безумовно, видавництва "Дорога Правди". Якщо ж взяти до уваги ті обставини, в яких творили наші працівники пера, то те, що ми спромоглися на такі досягнення, просто — чудо.

Заслуг цих ми не збираємося приписувати одиницям, навіть тим, які найбільше попрацювали. Ці здобутки належать усьому нашому єдиновірному Братству. Без всебратської підтримки і Господньої ласки жодні зусилля не могли б увінчатися такими успіхами. Кооперація, консолідація, співпраця всіх наших віруючих і Господні благословення зробили все це можливим. Апо-

тол Павло цю співпрацю духовного порядку означає так: "Я посадив, Аполос поливав, Бог же зростив, тому ані той, хто садить, ані хто поливає, є щось, але Бог, що родить!" (1 Кор. 3:6-7). Сам Бог народив і зростив українське євангельсько-баптистське видавництво "Дорога Правди" і тільки тому ми маємо радість збирати за такий короткий час такі врожайні жнива. Так, ми працювали — одні писали, другі друкували, треті розповсюджували, четверті жертвували, п'яті молилися, а Бог усіх разом уживав для Свого діла й тепер ми збираємо овочі нашої спільної співпраці та Божих благословень. Без жертводавців ті, що писали, не могли б видати своїх праць, а жертводавці без мистців слова й працівників пера, не могли б друкувати й видавати. Як це чудово, що Сам Бог координує нашу творчість! Чи це не радість, що 20-літній ювілей видавництва "Дорога Правди" — це свято успіхів усього нашого Братства? Ювілей "ДП" — це ювілей Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства у Вільному Світі, це — Ваш ювілей!

У цій монографії, так зразково опрацьованій магістром Миколою Бричем, читачі знайдуть не тільки частину імен, учасників у праці "Дороги Правди", які згадуються, як меценати, жертводавці, працівники тощо, але в ній відзеркалене все наше Братство, бо в ній заховані пожертви й тих, які жертвували через свої Церкви, Об'єднання, Товариства, Жіночі Гуртки, жертвували безіменно. Вони тут є, ми їх бачимо, а саме головне — їх бачить Господь. І коли б через те, що з людських рук нічого не виходить абсолютно досконалим, хтось і не був згаданий, то Його пам'ятає Бог і в Нього ніхто не втратить нагороди.

В іменню Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства, складовою частиною якого й є видавництво "Дорога Правди", мені приємно висловити признання й подяку всім, хто спричи-

нився до успіхів цього діла. По-перше, слава й подяка Богові за Його благословення, що Він наділив снагою й здоров'ям наших працівників пера і вклав у серця жертводавців любов до Його діла, але подяка також належить й адміністрації та основоположникам цього діла, братам М. Подворнякові, голові видавництва й Ів. Барчукові та всім іншим членам управи видавництва "ДП", які безкорисно працювали, щоб наш народ тут і в Україні мав добру євангельську книжку. Особливо дякуємо всім Меценатам і Жертводавцям, які своїми пожертвами уможливили зробити все те, що було зроблено за двадцять років. Проповідникові магістрові Миколі Бричові від душі дякуємо, що він опрацював цю монографію "Дороги Правди", в якій, наскільки це було можливе, він охопив усі фрагменти нашої літературної діяльності. Ми віримо, що наше Братство по цілому світі з радістю привітає це видання і якщо воно заохотить його до дальшої підтримки українського євангельського друкованого слова, то ми будемо вдячні Господеві, що Він допоміг нам досягнути мети.

Листопад, 1973 року

Олекса Гарбузюк
Голова ВСББ

TO THE ENGLISH SPEAKING READER

In 1917 the "Deklaratsiia Prav Narodov Rossi" guaranteed that all national and religious limitations would be abolished in the USSR. However, since the centralizationalist, russification policies initiated by Stalin in 1923, not only has this principle been ignored, but in fact reversed. Religious persecution is an evident ideological and political feature of Soviet State.

A state which is ideologically committed to Marxism-Leninism can not admit to any presence of another thinking, especially when that ideology negates many of the fundamental and theoretical state constructs. Though the goal of individual betterment seems paradoxically to lie within both the existing Soviet and general Christian doctrines, the Kremlin today, or at any time in the past for that matter, can not admit to any allegiance outside itself, whether that allegiance be ideological or political. As a result the publication of religious literature continues to be forbidden and religious worship suppressed in the Soviet Union.

Ukraine has suffered greatly in this Soviet policy. Ukrainian nationalistic cultural expression has been stifled. Art, music and literature is censored to conform to Russian culture. This has resulted in the Soviet attempt to politically deny the existence of a separate, viable Ukrainian nation.

The advocacy of such a policy of national cultural genocide is condoned by the Soviets on the grounds that nationalistic cultural expression will lead to demands for independent political status. A feature of this Soviet suppression is manifest especially in the total repression of the publication of religious material in the Ukrainian tongue.

Since this type of publication is forbidden within the Soviet Union and since religious works wean essential ingredients of almost every cultural heritage a group of concerned people have attempted to publish, here in Canada, material which is an expression of Christian convictions of Evangelical faith. It is reported that among the Slavic nations in the world there are approximately 3,000,000 Ukrainian Evangelical believers scattered throughout the globe and it is conservatively estimated that in the Soviet Union seventy five percent of the Evangelical believers are of the Ukrainian nationality.

The publication "Doroha Prawdy", literally translated "The Way of Truth" was established in 1953 by poet and writer M. Podworniak, Rev. J. Barchuk and Rev. Z. Rechun-Panko, as an independent non-profit organization and presently is associated with the All-Ukrainian Evangelical Baptist Fellowship in the Free World. It was founded in an attempt to express, albeit in a modest fashion, the Evangelical Christian beliefs. Works published by this organization are distributed to a limited reading public primarily throughout the free countries of the Western World. Its contributors and authors do not realize any remuneration whatsoever and give of their talents, energies and material resources freely in an effort to promulgate and keep alive in the Ukrainian tongue, Evangelical Christian theology, Biblical instruction, poetry, novels and sacred music.

Since its birth "Doroha Prawdy" has published 50 works of Christian literature including song books of original music. While in Western Anglo Saxon circles this may be termed as an insignificant accomplishment, for the Ukrainian it is a mile-stone in the publication of Christian Evangelical literature, when one considers that in 1945 such literature was almost non existent. It must be also stated that each publication is supp-

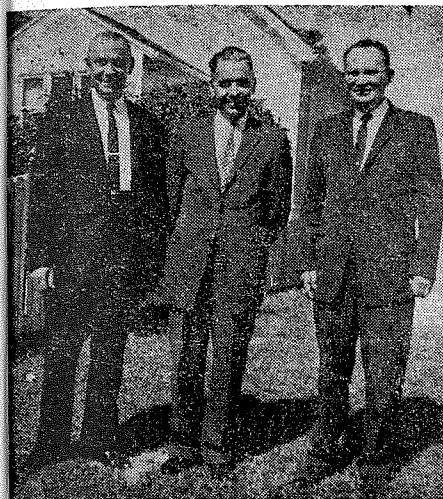
orted by free will gifts and offerings of a handful of Evangelical Christians in North America most of whom represent modest material means.

In recognition of its 20th Anniversary this Almanac on "Doroha Prawdy" reviews its past history, its accomplishments providing biographical outlines of its authors and contributors as well as those who lent their resources for its financial support, as a record for the future.

It is worthwhile to look to the past for assurance that by the grace and will of Almighty God His purpose in man to the Ukrainian people has not been arrested and that the truth and Christian faith continue to be ministered and with this background to look to the future with renewed faith and vitality to spread the Gospel through the written word. Notwithstanding the current Soviet suppressive policy towards Christian expression through the written word it is our strong belief that the day will come when the works published by "Doroha Prawdy" will be read widely in the Ukraine.

S. Kutcher, B.A.
A. Osborne, A.I.C.B.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ВИДАВНИЦТВА "ДОРОГА ПРАВДИ"

Зліва направо: І. Барчук, М. Подворняк
й З. Речун-Панько

Християнське видавництво "Дорога Правди" постало завдяки М. Подворнякові, З. Речунові-Панькові та І. Барчукові 1953-го року. Сама ідея видавництва зародилась в письменника Михайла Подворняка, який побачив пекучу потребу євангельського видавництва, щоб улегшити друк українських євангельських книжок та збагатити нашу культуру українським євангельським словом. Затримка була в основному — в фінансах, бо нестача грошей унеможлилювала всяку систематичну видавничу працю.

Працюючи довгі роки в великій менонітській друкарні, М. Подворняк мав нагоду зустрічатись з різними людьми, які працювали в видавничій ділянці. В розмовах з ними він прийшов до переконання, що найкраще було б організувати видавництво на базі платного членства людей доброї волі. Зо своїми замірами він поділився з проп. З. Речуном-Паньком, який цікавився видавничою справою та повністю схвалив цю ідею. Накінець, запрошено до співпраці письменника-богослова проп. І. Барчука, який ще в Рідному Краю мав подібні думки, але війна перешкодила

його плянам. Він, сам пишучи та видаючи свої праці, вбачав у видавництві забезпечення регулярної появи корисних книжок, улегшення нашим письменникам друку своїх праць та забезпечення нашого народу рідним друкованим євангельським словом, а тому він радо погодився з цим задумом основи видавництва та дав свою згоду взяти активний уділ в його праці.

Після деякого листування 1953 року, на пропозицію І. Барчука, узгоднено комітет видавництва в складі: М. Подворняк — голова, І. Барчук — секретар та З. Речун-Панько — заст. голови-скарбник. За назвою журналу, який виходив по війні в Німеччині і якого першим редактором був М. Подворняк, рішено назвати видавництво "Дорога Правди", бо ця назва найкраще відзеркалювала мету в-ва. Цього ж року розіслано обіжника із закликом до всіх членів церков та зацікавлених осіб з проханням ставати членами видавництва, вносячи одноразову вкладку в сумі десять доларів. Таким чином цього 1953-го року була видана перша книжка видавництва, збірка віршів і оповідань Михайла Подворняка під назвою "На шляху життя" ч. II. І так видавництво "Дорога Правди" розпочало своє існування. У члени видавництва вписалося всього 194 осіб, імена яких подані в цій праці чергово, як вони приходили до скарбника видавництва.

Треба сказати, що на початках не всі віруючі схвалили справу видавництва. Були скептики, які не вірили в успіх такого діла, однак за минулі двадцять років замір кількох людей та ідея видавництва вповні оправдали себе, що свідчить про зрілість членів нашого Братства та їх розуміння потреби друкованого слова.

Ініціатори видавництва запросили до співпраці також В. Гусарука, О. Гарбузюка, Г. Домашовця, Я. Гомінюка, І. Вознюка та Д. Маслюка, однак в своїй більшості ці особи в праці видавництва великого уділу не приймали, і в корот-

кому часі з комітету видавництва зовсім вийшли. І праця далі провадилася самими основоположниками видавництва. В скорому часі виявилось, що видавництво не зможе існувати на базі самих тільки членських вкладок і з прибутку виручених грошей з продажі книжок, а це тому, що багато книжок треба було висилати по всьому світі безплатно, бо люди не були спроможні платити за книжки. На допомогу видавництва прийшли жертводавці та меценати, завдяки яких видавництво проіснувало аж досі та видало 50 назв різних книжок, які розійшлися по всьому світі, включно з Україною.

Щоб краще налагодити працю видавництва, посилити її та зробити більш всебратською, 1965 року рішено переорганізувати провід видавництва. В склад нового проводу ввійшли: О. Гарбузюк — голова, М. Подворняк — заступник голови, І. Барчук — секретар, Л. Коровник — заступник, Є. Кущенко — скарбник, П. Бартків — заступник, Ф. Луцук — адміністратор, Яр. Билень — заступник та М. Брич — член управи. З. Речун-Панько з особистих причин відмовився взяти уділ в новому комітеті. Брат Ол. Гарбузюк був головою видавництва до 1972 року, але він завжди відчував, що це місце має займати його перший основоположник і тому здав головування видавництвом ред. М. Подворнякові, сам прийнявши функцію його заступника. Цей комітет очолює видавництво по цей день.

Видавництво за двадцять років провело велику працю. Перед його організацією, за винятком кількох співаників та небагатьох назв книжок, української євангельської літератури майже не існувало, тому що для українців видавали книжки чужинці, а вони були зацікавлені тим, щоб українські віруючі читали або по-російському або в польській мові. В Україні і до сьогодні жодний християнський журнал чи книжка укра-

їнською мовою є немислима, бо ця ідея суперечить політиці росіян. Тому видавництво своєю працею зробило велику прислугу для нашого євангельського Братства та народу в цілості, збагативши українську духовну літературу багатьма працями та вперше в історії поставивши українську євангельську книжку нарівні з книжкою інших народів.

Щоб відзначити цю благословенну працю видавництва, на початку 1973 року рішено було відсвяткувати двадцятліття існування видавництва "Дорога Правди" і для цього покликано окремий комітет, в складі: М. Брич — голова, О. Гарбузюк, Є. Купенко, Й. Іваськів та Я. Билень — члени. Цей комітет підготував програму свята та належно провів його 20-го жовтня 1973 року в Чикаго. В програмі, якою проводив голова Всеукраїнського Єв.-Баптистського Братства О. Гарбузюк, окрім вистави всіх видань "Дороги Правди", від видавництва здав повний звіт праці секретар І. Барчук, про історію постанови видавництва зreferував його голова М. Подворняк, а від Всеукраїнського Єв.-Бапт. Братства промовляв його голова О. Гарбузюк. Від комітету по святкуванні двадцятліття видавництва говорив М. Брич, основуючи своє слово на Псалмі 136: 5-6. У програмі виступали хори з Чикаго, з Торонта та з Міннеаполісу. Співав також збірний хор під проводом композитора С. Бичковського. Накінець роздано почесні грамоти всім жертводавцям-меценатам. На цій урочистості також зібрано біля двох тисяч доларів на працю видавництва.

Всеукраїнське Євангельсько-Баптистське Братство відзначило двадцять років успішної та благословенної праці видавництва "Дорога Правди", вшановуючи всіх його працівників, основоположників та жертводавців. Ми можемо з певністю сказати, що це — досягнення всього нашого Укр. Єв.-Баптистського Братства у вільному світі, яке збагнуло свою відповідальність супроти Бога,

Церкви та всього поневоленого українського народу та своєю підтримкою уможливило функціонувати так важливої інституції, як видавництво "Дорога Правди". Ми певні, що і в майбутньому все наше Братство ще з більшим запалом та жертвенністю буде підтримувати наше рідне українське євангельське видавництво і тоді, коли на наших рідних землях ворог душ людських хоче вбити віру, душу та мову нашого народу, ми ще з більшою посвятою будемо дбати про те, щоб віра в Бога, наша культура та Богом дана мова не завмерли, а одним з засобів досягнення цієї мети є українська євангельська книжка, яка є тим світильником в темряві безбожжя наших днів.

Б. М. Д.

СПІЛЬНЕ МИНУЛЕ

Я, очевидно, вродився для видавничої праці, однак життєві обставини довгі роки цьому не сприяли. Все ж у мене завжди був якийсь підсвідомий гін та любов до книжки. Від першого мого шкільного дня, коли я за один день навчився зовсім добре читати, я більше з книжкою не розлучався. Те читання та пристрасть до книжок та до знання, яке вони мені давали, допомогла мені пізніше за три роки і три місяці закінчити п'ять клас гімназії, на що інші звичайно витрачали дев'ять років.

Не зважаючи на те, що доля мені не судила продовжувати далі навчання в школі, все ж любов до книжки дала мені знання, яке уможливило мені працю на літературному полі. Так 1937-го року появилася моя перша праця "Збірка прикладів". У тому ж році, працюючи в Варшаві в місійному центрі, при зустрічі з д-ром Л. Жабко-Потаповичем, я запропонував йому створити власне видавництво і першою книжкою його мав би бути "Духовний декламатор" для молоді. Л. Жабко-Потапович конкретної згоди на мою пропозицію не дав, але я з своїм проєктом видавництва не розлучався. І тільки війна перешкодила перевести мої плани по цьому замірі в життя.

У 1940 році старанням деяких німецьких віруючих братів та за ініціативою проп. В. Гутше, біля двох десятків наших проповідників мали нагоду побувати на біблійних трьохмісячних курсах у Віденесті, Німеччина. Повертаючись в Україну, всі ці проповідники зустрілись в Берліні ще з деякими нашими провідними братами, щоб обговорити майбутню працю Божу в воєнних обставинах між нашим народом. І ось при цій

нагоді я вніс пропозицію зібрати всі наші духовні пісні, які були розкидані по різних співаниках, виправити їх мову і видати їх в одному співаникові. Цю пропозицію було прийнято, а виправлення мови пісень доручено Л. Жабко-Потаповичу, як найкращому між присутніми там знавцеві української мови. Він цю пропозицію прийняв під умовою, що хтось йому збере та перешле всі співаники, в яких були наші пісні. Я власне це і зробив, зібравши всі українські співаники, які під ту пору існували, вислав їх для редактора нового співаника. Д-р Л. Жабко-Потапович зміг цю працю швидко закінчити в ЗСА і співаник "Відродження" появилася 1954 року. Головну роль організатора, коректора, збирача всіх мелодій до пісень та догляду над друкуванням співаника знову ж довелося відіграти мені.

У Німеччині мені пощастило ще видати три томи зібраних афоризмів під заголовком "Искры ума". Опинившись в ЗСА, починаючи церковним співаником, появились в Саскатуні мої праці: "Хрест і хресне знамення", "Для кого існує світ?" "Вірою чи заслугами" та "Божа мати".

Маючи багато енергії та бажання видавничої праці, я поділився листовно думкою з Ф. Луциком, чи не добре було б взятися за створення Біблійної Симфонії в українській мові. Він не заперечив потреби такої Симфонії, однак вбачав у цьому непереборні труднощі. Я потім написав у тій справі М. Подворнякові, не входячи в переговори з З. Речун-Паньком, бо не думав, щоб він тоді цікавився видавничою справою. Подворняка я знав віддавна як поета-письменника, а крім того ми обидва опинились у видавничих підприємствах на праці — я при публікації часописів, а він при виданні книжок. Тому, мабуть, у нього і скоріше зродилася ідея євангельського видавництва книжок.

В короткому часі М. Подворняк написав ме-

ні, що він порозумівся з З. Речуном-Паньком та що вони думають організувати своє євангельське видавництво. Мене це втішило, але й засмутило, бо М. Подворняк додав, що він говорив про це з деякими визначними особами в нашому Братстві і пропонував їм очолити цю працю, але вони скептично, а навіть з іронією поставилися до цієї пропозиції, мовляв, немає з ким починати таке велике діло. Тоді ми вирішили, що видавництво розпічнемо самотужки. На мою пропозицію одобрено провід в складі: М. Подворняк — голова, З. Речун-Панько — скарбник та І. Барчук — секретар. І так, дослівно з нічого постало видавництво української християнської літератури "Дорога Правди". Уже 1953 року ми видали першу книжку М. Подворняка "На шляху життя".

Так нас кілька осіб працювали тринадцять років до 1965 року. До того часу ми видали 33 книжки. Потім було вирішено провести реорганізацію видавництва, створити більше всебратський поширений комітет. Брат З. Речун-Панько не погодився зо складом нового комітету і відійшов від праці в видавництві "Дорога Правди", а його місце зайняли Є. Куценко, як скарбник та Ф. Луцик, як адміністратор видавництва.

Накінєць, варто також пояснити саму назву видавництва. Будучи ще в Німеччині, нас група ще тоді молодих людей, вирішила видавати євангельського журналу, якого названо "Дорога Правди" і який потім став органом Укр. Єв.-Бапт. Церкви в Німеччині. Тепер же, коли було організоване видавництво, цю ж назву прийнято для нього. І досі наше благословенне українське видавництво носить цю назву — "Дорога Правди".

Ів. Барчук

Секретар видавництва

ДВАДЦЯТЬ РОКІВ ТОМУ...

На початку 1948-го року я приїхав з Європи до Канади, поселившись спочатку в місті Ст. Катеринс, звідки незабаром переїхав до Торонта, пробувши там також недовго — всього півтора року, бо Українське Єв.-Баптистське Об'єднання Західної Канади поклиало мене до Вінніпегу помагати братові П. Кіндратові в праці біля журналу "Християнський Вісник".

У Вінніпезі я відразу став до праці в великій менонітській друкарні "Християнська Преса", в якій друкувалися різні духовні журнали та книжки мовами: англійською, німецькою, українською, російською, польською, шведською, мадярською, італійською тощо. Я працював у відділі слов'янському, цебто був складачем на лінотипії переважно мовами українською і російською, був також коректором і повністю відповідальним за той відділ. Меноніти, які були власниками тієї друкарні, всі походили з України, були добрими християнами і вони дуже були раді, якщо чимось могли прислужитися до духовної праці між слов'янськими народами тут на еміграції. Тому вони ставили на друкарські праці низьку ціну, а через те незабаром майже всі духовні журнали і книжки в українській та російській мовах, що виходили в Канаді і в ЗСА, почали друкуватися в друкарні "Християнська Преса", за друк яких я завжди був відповідальний.

Працюючи в друкарні, я познайомився з багатьма українськими видавцями, авторами, редакторами та письменниками, бо завжди треба було мати з ними якісь справи. Тому поволивійшов я в ту працю, а згодом полюбив її. І тоді почав думати про наше українське євангельське видавництво, про свою власну друкарню.

Одного разу я отримав з Південної Америки замовлення купити тут у Канаді якусь книжку, уже не пригадую її назви. Мені сказали у Вінніпезі, що таку книжку можна знайти тільки в т. зв. Свідків Єгови і я пішов до їхньої книгарні. Я був над міру здивований, побачивши в них велику кімнату, від долівки аж до стелі заставлену книжками.

Прийшовши додому, я не переставав думати про те, що я бачив. Мимоволі я почав шукати по старих передвоєнних духовних журналах каталогів і побачив, що по всіх тих каталогах перед другою світовою війною в бувшій Польщі, де найбільше була розвинена наша духовна праця, друкувалися різні книжки, але українською мовою майже не було нічого. На еміграції положення було таке саме. А в Україні, як відомо, від самої революції, також майже нічого не друкувалося українською мовою з духовної літератури. Таким чином наш народ, зокрема наші віруючі, лишалися без свого рідного євангельського друкованого слова.

І в мене постало велике бажання якось договоритися з нашими старшими братами і організувати видавництво української духовної літератури. Я молився про це, безустанку думав, а потім порадився з деякими братами в нашому українському єв.-баптистському братстві. На жаль, вони не підтримали моєї ідеї, навіть поставилися до того з такою нехиттю, що це майже вбило в мені духа. Але я надалі не переставав про це думати, маючи таке передчуття, що це справа добра, вона повинна піти, Бог її напевно поблагословить, якщо ми зможемо поставити її на належну висоту. А мій плян був такий:

Розписати листи по всіх наших друзях і знайомих і запропонувати їм ставати членами новоствореного видавництва із членською вкладкою в сумі 10 доларів. Коли знайдеться потрібне

число таких членів, ми за отримані гроші видамо якусь книжку, розпродамо її, за виручені гроші видамо другу, розпродамо і видамо третю, четверту і так далі.

Якраз тоді проїздом через Вінніпег мене відвідав брат З. Речун-Панько, щирий любитель духовної літератури, з яким я поділився моїми думками. Він усім серцем погодився зо мною і ми почали разом обмірковувати наші пляни. Я був радий, що знайшовся один мій однодумець, але одного було мало і ми почали ще за кимось дивитися.

Листовно ми порозумілися з братом І. Барчуком і нас трьох вирішили організувати українське євангельське видавництво, давши йому назву "Дорога Правди", яку позичили від органу Української Єв.-Баптистської Церкви в Німеччині, журналу тієї самої назви. Отже, ми організували видавництво, але на його працю в нас не було тоді ані одного цента.

Згодом ми видрукували листи-відозви і розіслали їх на всі знані нам адреси. Тоді якраз багато віруючих приїздили з Європи до Канади і ЗСА, вони були ще тоді дуже бідними скитальцями, а тому щедро жертвували на кожну добру справу, палаючи любов'ю до діла Божого. В Канаді й ЗСА було ще в живих багато віруючих з нашого народу із старої еміграції, які також любили рідне друковане слово, а тому на наш заклик зголосилося стільки членів видавництва з десятидоларовою членською вкладкою, що ми в недовгому часі були спроможні видати якусь одну книжку, бо багато тих членів не тільки внесли по десять доларів членського, але вони прислали на видавництво також свої пожертви. І року 1953-го ми видали першу книжку від видавництва, збірку моїх віршів і оповідань "На шляху життя", частина II.

Книжка швидко розійшлася, ми покрили

друкарські видатки і видали другу книжку, потім третю і так пішли далі. Але нараз в праці тій виявилось, що такою системою довго працювати ми не зможемо, бо книжки треба було багато розсилати поза Канадою й ЗСА, звідкіля ми за них заплати майже не отримували. І ми почали шукати добровільних жертводавців і меценатів, навіть тих, які могли б взяти на себе видання однієї якоїсь книжки. І, слава Богу, ми таких добродіїв знайшли. Знайшлося в нашому братстві багато щирих братів і сестер, що прислали на видавництво менші й більші пожертви, були й такі, що повністю погодилися фінансувати видання якоїсь книжки і тим самим вони помогли видавництву "Дорога Правди" проіснувати 20 років і за той час видати дуже багато духовної літератури нашою рідною мовою.

Видавництво "Дорога Правди" видало багато книжок наших українських євангельських авторів, воно також видало чудові твори, перекладені з мови англійської та російської. Воно має в своєму пляні видання в майбутньому таких самих глибоких творів різних авторів, але та його майбутність спочиває в руках усіх його членів і щедрих жертводавців.

Цього року наше видавництво "Дорога Правди" святкує своє плідне 20-ліття, яке врочисто було відзначене на Всеукраїнському Єв.-Баптистському Конгресі в Чикаго. Воно за 20 років видало 50 різних книжок. І коли б тільки ті книжки мали по 1000 примірників накладу кожна, то це вже було б 50.000 книжок, але наші видання друкувалися по дві, по три і по більше тисяч примірників, які розійшлися за тих 20 років по всьому світі. Найбільше ж ми вдячні Богові за те, що багато тієї духовної літератури різними дорогами зайшло до нашого рідного краю — в Україну, де вже довгі літа існує справжній духовний голод на рідне друковане слово.

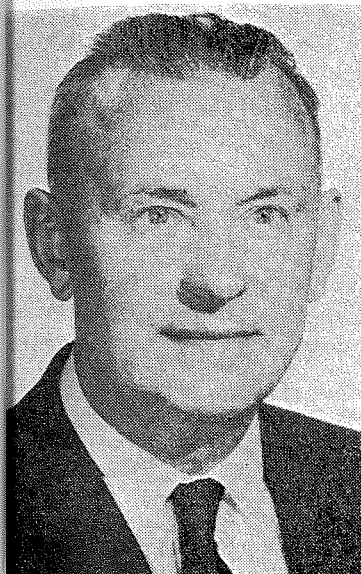
На цьому місці складаю щирі подяку всім членам видавництва "Дорога Правди", всім його жертводавцям і меценатам за те, що вони своїми пожертвами уможливили працю видавництва, давши йому змогу послужити нашому братству і всьому нашому народові виданням духовної літератури. Також сердечна подяка братові Миколі Бричові, який впанував працю видавництва в його 20-ліття написанням цієї розвідки. І при тому маю сміливість просити всіх віруючих, щоб на наступне 20-ліття вони підтримали своє видавництво молитвами і жертвами, бо воно має тільки одну таку благородну мету — видавання і розповсюдження української духовної літератури між нашим народом.

М. Подворняк

Голова видавництва

**БІОГРАФІЇ ПИСЬМЕННИКІВ І АВТОРІВ
ВИДАВНИЦТВА "ДОРОГА ПРАВДИ"**

ПРОП. ІВАН БАРЧУК

Іван Барчук народився 23-го вересня 1903 року в селі Гільча на Волині. 1921 року він прийняв Євангелію Христову, а рік пізніше — святе по вірі хрищення, ставши членом громади Євангельських Християн у місті Здолбуніві. 1924-го року був покликаний до війська і за відмову взяти зброю, з іншими віруючими євангельського переконання, опинився в польській в'язниці. В часі окупації Західньої України росіянами 1939-го року, переїхав з родиною на Холмщину, року 1944 переїхав до Німеччини, а 1949 року прибув до Чикаго, ЗСА.

Подібно великій більшості нашої молоді, Іван Барчук мав обмежені можливості здобути формальну освіту, але він любив читати і самотужки вчитись і тим самим здобув своє велике знання. Завдяки тому також пізніше міг здати в Варшаві гімназійні іспити. Цікавлячись проповіддю Слова Божого, він 1922-го року був учасником біблійних курсів у Здолбуніві, а пізніше, в роках 1928-1929 закінчив Біблійну Школу в Радості біля Варшави.

Іван Барчук мав горіння проповідувати Євангелію, а тому після свого навернення негайно почав місійну працю по селах Волині. Цю працю перервала військова служба. Першу пасторську

працю він виконував у в'язниці, де разом з ним, за відмовлення взяти зброю, сиділо шістьдесят чотирьох молодих віруючих людей. Після закінчення Біблійної Школи 1930 р. він розпочав працювати в місійному центрі в Варшаві, в Товаристві Взаємної Допомоги Євангельських Християн. Окрім бюрової роботи він був заступником пастора церкви, яка існувала при місійному центрі, а також був директором недільної школи в сирітському домі для дівчат. В ці роки він часто виїздив у райони для догляду праці місіонерів.

1936-го року він вирішив поїхати на місійну працю на рідну Волинь і обійняв у місті Рівному місце предсідника місійної праці Рівенського району вищезгаданого Товариства Взаємної Допомоги Єв. Християн. З приходом комуністів на Волинь, ця благословенна праця для нього припинилася і він був змушений виїхати на захід. Опинившись на Холмщині, він поселився з родиною в місті Холмі, звідкіля провадив місійну працю на всій Холмщині. Окрім того був пастором великої громади в селі Ростоки біля Холма, був секретарем Євангельсько-Баптистського Холмського Об'єднання та членом проводу Об'єднання Євангельських Християн Баптистів у Польщі з центром у Варшаві.

Опинившись в Німеччині, за згодою директора фабрики, він проводив місійну працю в місті Рудерсдорфі, Зігені та Вайденау між вивезеною німцями на працю в Німеччину українською молоддю та був проводячим групи українських віруючих, які працювали в тих містах на фабриках.

Після війни, 1945 року в польському таборі в Люденшайді його рукопокладено та доручено працю благовісника при зорганізованому Місійному Хорі, який був очолений проп. І. Поліщуком. З приїздом до ЗСА він був 16 років заступником пастора Укр. Баптистської Церкви в Чика-

го, а в роках 1954-1956 очолював працю цієї ж громади. Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА покликала його 1963 року на роз'їздного благовісника і цю працю він виконував до 1972 року, коли задля старшого віку був змушений залишити її. Іван Барчук присвятив багато часу проповіді Євангелії по радіо. Він був головним промовцем радіомовлень в Україну та багато проповідував на радіо-програмах церкви в Чикаго.

Багато років він був членом проводів різних союзів. В роках 1945-1947 був членом управи Євангельсько-Баптистського Об'єднання в Німеччині та керівником відділу літератури. Потім був членом УЄБ Об'єднання в Німеччині (1947-1949). Після приїзду до ЗСА від 1951 року він постійно був членом Об'єднання Українських Єв.-Баптистських Церков, виконуючи різні функції: завідуючого літературним відділом, три роки був заступником секретаря, один рік секретарем, п'ять років заступником голови та 1961 року очолював Об'єднання.

Від часу засновання комітету радіоблаговістя в Україну, він очолює цей комітет. Він був також одним з основоположників видавництва "Дорога Правди" і його секретарем від часу засновання видавництва 1953 року.

Свою літературну діяльність Іван Барчук розпочав ще в Європі. Там він співпрацював при підготовці та редагуванні недільної школи, а 1937 року появилася його перша праця "Збірка прикладів". В Німеччині 1940 року, за його ініціативою, було рішено видати загальний український співаник. Редагування його доручено Л. Жабко-Потаповичеві за співпрацею Івана Барчука. Цей співаник появился щойно 1954 року в Чикаго та править благословенням українським євангельським громадам. В Німеччині появилася також праця в трьох томах "Іскри ума" 1950-го

року. Він був одним з основоположників журналу "Дорога Правди" 1946 року в Німеччині та його літературним співробітником. Багато статей Івана Барчука поміщено в "Християнському Віснику" та в "Післанці Правди", в цьому останньому він є членом редакційної колегії.

Іван Барчук є автором слідуючих праць: "Збірка прикладів" 1937, "Іскри ума" (3 томи) 1950, "Хрест і хресне знамення" 1951, "Вірою чи заслугами" 1951, "Божа мати" 1952, "Для кого існує світ?" 1952. Видавництво "Дорога Правди" видало слідуючі його праці: "Свята Тройця і Свідки Єгови" 1956, "Алкоголь і людина" 1957, "Іконопочитання" 1958, "Про католицьких святих" 1959, "Чи існує Бог?" 1961, "Хрищення по вірі" 1962, "Суботництво" 1964, "Пояснення на книгу Об'явлення" 1965, "Правдиве й фальшиве покаяння" 1966, "Апостол Петро і Рим" 1967, "Голос Євангелії в Україну" 1971, "Гомілетика" 1972, "Єресі, що ввійшли до церкви" 1973. Окрім того він був співредактором збірок віршів і оповідань "Різдвяна зірка" 1956 та "Великодній ранок", яка появилася 1957 року.

СЕРГІЙ БИЧКОВСЬКИЙ

Сергій Бичковський народився 15 серпня 1913 року в селі Золотіїв на Волині. З дитинства він любив ходити до православної церкви на богослуження та виконувати всі обряди церкви, а коли на Волині прийшло духовне пробудження нашого народу, він з своїми батьками з 1925 року розпочав відвідувати недільну школу та богослуження Євангельських Християн у місті Рівному, також незабаром почав співати в партії альтів церковного хору. Тут він навернувся до Господа і разом з своїми батьками 1931 року прийняв святе по вірі хри-

щення, якого для родини Бичковських уділив відомий на Волині євангельський діяч, А. Ничипорук. Брат С. Бичковський з своїми батьками стали членами євангельської громади в місті Рівному.

1935-го року його покликано до війська і він, відбувши військову службу, від 1937 року залишився в Варшаві при Церкві Товариства Взаємної Допомоги Євангельських Християн. В цей час у притулкові для сиріт у Костянтині біля Варшави він організував діточий хор та струн-

ну оркестру. Цього ж року влаштував перші диригентські курси при співпраці Бориса Волосевича в селі Вороничі на Волині та звершив місійну подорож у районі. З рамени Товариства Взаємної Допомоги Єв. Християн, разом з проп. І. Поліщуком 1938 року провів слідуючі диригентські курси у Підлісцях на Волині та знову звершив місійну подорож по Волині, благовістячи Євангелію Христову. Потім улаштував треті з черги диригентські курси в селах Красно-Вигнанці та в Ростоках на Холмщині, також при допомозі Б. Волосевича. А по закінченні курсів подорожував з проповіддю Євангелії по Холмщині. Цього ж 1938 року, восени, вступив в Біблійну Міжденомінаційну Школу в Варшаві. Тут, окрім богослов'я, поповнював своє знання музики, диригував студентським хором, як також хором Церкви Товариства Взаємної Допомоги Євангельських Християн у Варшаві.

Друга світова війна захопила С. Бичковського в місійній подорожі з хором по Волині в містечку Колках. В скорому часі він вернувся до Варшави і вступив в члени місцевої баптистської громади, а також організував хор в церкві Євангельських Християн проп. С. Кракевича. З Варшави, на запрошення церков, зробив кілька місійних подорожей по Холмщині та Підляшші, одночасно керував місцевими хорами в церквах Рудки та Рокітного. 1944-го року він, разом з іншими віруючими, опинився в Німеччині і тут знову організував хор для робітників з України.

Після війни С. Бичковський замешкав з багатьма іншими віруючими в таборі Люденшайд, тут він очолив великий церковний хор, організований проп. І. Беркутою, а пізніше став диригентом цього ж хору в Вітерсгаймі і Фрілле. 1946-го року, разом з І. Поліщуком, в місті Шварцербон улаштував чергові диригентські курси. Цього ж року одружився з Надією Трохимчук, а

1949 року, разом з родиною, переселився в Канаду в містечко Беніто, в Манітобі. Тут він знову включився в працю церкви Євангельських Християн, диригував хором, очолював працю молоді, брав уділ у викладах недільної школи, був членом церковної управи та допомагав пасторові С. Роді в служінні словом. В Беніті він зупинився лише два роки, і 1951 року поселився в Торонті, де став членом і диригентом новооснованої Української Євангельсько-Баптистської Церкви. Тут також організував чоловічий хор та диригував жіночим хором.

Сергій Бичковський з дитинства мав надзвичайний дар музики. З юначих років він співав у хорах, а потім, закінчивши 1933 року диригентські курси знаного диригента та композитора Артема Казимірського, того ж року він сам заснував хор в селі Шпанові, який в скорому часі здобув собі популярність в громадах своїм українським репертуаром композицій його диригента С. Бичковського. Від того часу він безперервно працював з хорами, улаштовував в різних місцях диригентські курси та проповідував Євангелію. У ті часи відчувалась велика потреба українських християнських пісень для хорів і Сергій Бичковський з 1933 року починає сам komponувати нові пісні, які в скорому часі здобули собі велику популярність та стали невід'ємною частиною співочого надбання церковних хорів в Україні і вже 1934 року виходить перший його співаник "Джерело духовних пісень", а 1938 року в Варшаві появляється його черговий співаник "Зоря", який успішно розійшовся по всіх громадах віруючих на Волині, Поліссю та в Галичині. Під час війни він не перестає писати нові мелодії і 1941 року в Варшаві виходить у світ його хоровий співаник "Пісні пробудження", який перепачковується та поширюється по всій окупованій Україні. В Німеччині після війни ви-

ходить друком його співаник "Мелодії скитальця", а 1948 року — великий хоровий співаник "Рідна пісня на чужині", який зробив ім'я Сергія Бичковського відомим між євангельськими віруючими всіх напрямків по всьому світі.

У Канаді 1953 року він видав співаника "Нові пісні", а в роках 1968-1969, в рамках видавництва "Дорога Правди", вийшло дві частини його найновішого співаника "Пісні ласки", в якому поміщені найновіші композиції С. Бичковського та який розійшовся в усі кінці світу та править благословенням та насолодою народові нашому в прославленні Господа.

АНДРІЙ ДУБОВИЙ

Андрій Дубовий народився 13-го грудня 1886 року в Україні, де й пройшло його ранне дитинство. Року 1900-го він, разом з родиною, переїхав до ЗСА, поселившись спочатку в Норт Дакоті. Це були перші групи українських віруючих т. зв. штундистів, які були переслідувані в Україні царською владою і царським православ'ям, а тому втікали з рідної землі, шукаючи в далекому світі волі.

Андрій Дубовий одружився року 1905-го і спочатку працював на фермі. Пізніше він залишив Норт Дакоту, залишив працю на фермі і переїхав на постійне життя до Нью Йорку, де займався різною працею. Але коли прийшли старші роки, він знову повернувся до Норт Дакоти, набув собі біля містечка Майнот в чудовій зеленій околиці хату і жив у ній до кінця свого життя, відійшовши до вічності 27 грудня 1968 р.

Андрій Дубовий був щирою глибоко віруючою людиною. Не мав якоїсь високої академічної освіти, але був людиною начитаною, знав усіх класиків світової літератури, читаючи їх в перекладі на російську мову. Мав велику неоцінену бібліотеку, з якої користалося багато людей, що прагнули знання. Коли перші українські піонери поселилися в Норт Дакоті, він разом з відомим тоді українським діячем, Савою Чер-

нецьким, виписували для них "Свободу", "Народно-Волю" та іншу українську літературу, намагаючись посіяти в їхніх серцях національну свідомість. Він дописував тоді до різних українських газет, що були появилися на американському континенті. Вів широке листування з усіма українськими письменниками, з усіма редакціями, виписував усі книжки, всі газети й журнали, а зокрема релігійні. А при тому щедро жертвував на кожную добру справу.

Андрій Дубовий жив дуже скромно, навіть бідно на американські обставини. Коли мав якийсь гріш, роздавав бідним, посилав на різні місійні поля, купляв книжки. Разом з своєю дружиною їздив стареньким авто по всій Америці й Канаді, всюди мав своїх друзів, любив до них поїхати, любив і в себе приймати людей. Тому майже всі наші проповідники побували в його гостинному домі, могли відпочити тілом і душею в спільності з тією широко людиною.

Познайомившись з бр. М. Подворняком, він майже щоліта приїздив до Вінніпегу, як він казав, — поговорити. На прохання брата М. Подворняка він написав свої цікаві спогади "На батьківщині і на чужині", які видавництво "Дорога Правди" видало 1957 року. З його бібліотеки брат М. Подворняк переклав на українську мову такі праці: "Елісей Сукач" І. Лазарева, "За віру" В. Г. Павлова, "Штундист Павло Руденко" С. Степняка.

Андрій Дубовий мав велику бібліотеку, яку перед своєю смертю продав для духовборського центру в Канаді. Відомий духовборський діяч П. Малов, чимало цінних українських праць з тієї бібліотеки передав для брата М. Подворняка.

ЮЛІАН ІЛЛЮШИК

Автор збірки віршів "Відгомін життя" народився в бідній селянській родині 4 липня 1888 р. на Рівенщині. З дитинства життя його було тяжким, бо доводилося бути в недоїданні та непосильній праці. Крім того приходилось зазнавати тяжких побиттів від панів. Це спонукало його шукати кращої долі за морем. Так, на позичені гроші Юліан Іллюшик прибув до Канади в 1912 році, поселившись в місті Монреалі. Тут він 1915 року одружився, а рік пізніше, в пошуках за працею, переселився з родиною до міста Альбйон у ЗСА, де й провів своє життя до пізньої старости.

Юліан Іллюшик з дитинства цікавився духовними справами. З восьми років мав Новий Заповіт з Псалмами і читав їх. А маючи гострий розум, помічав, що в православній церкві щось не все гаразд, хоч ще не розумів докладно що саме. Юнаком, відвідуючи Києво-Печерську Лавру, і спостерігаючи, що там діялося, на нього дуже неприємне вражіння зробили горді та бундючні монахи. Все ж, не зважаючи на те, що багато дечого йому не подобалося в батьківській церкві, він і далі лишався вірним прадідівській вірі, співав в церковному хорі, а також виконував службу скарбника альбйонської право-

славної громади. Тут він також мав нагоду познайомитися з віруючими баптистського віровизнання і коли надійшла загроза розламу його родинного життя через вміщування тих же православних, з якими він провадив працю, він, на велике здивування священика та церковного комітету, офіційно залишає православну церкву та починає з родиною регулярно відвідувати євангельські богослуження. Згодом Господь спас їхні душі і тут вони з дружиною в баптистській церкві 1922 року прийняли святе по вірі хрищення. Ю. Іллюшик брав активний уділ в церковній праці, виконуючи на протязі тридцяти років служіння диякона церкви, кілька років працю секретаря та сім років функцію скарбника громади.

Перші спроби писати вірші, згідно його слів, були вже в віці дванадцяти років, однак несприятливі умови життя на довгі роки закрили можливість йому займатися літературою. Щойно перед другою світовою війною Юліан Іллюшик почав знову писати вірші. Він пише в російській та українській мовах. Його поезії поміщуються в журналах "Сеятель Истины", "Християнський Вісник", "Післанець Правди", в газетах "Новое Русское Слово", "Наши Дни" та в іншій періодичній пресі. Окрім його книжки "Відгомін життя", яку видало видавництво "Дорога Правди", появилася також його збірка віршів в мові російській "Эхо жизни".

ПРОП. ПЕТРО КІНДРАТ

Петро Кіндрат народився 15-го листопада 1892 року в селі Чемеринці в Галичині. Шукаючи кращої долі, 1910 року він прибув до Канади і в місті Торонті вперше зустрів євангельсько-баптистських віруючих. 1912 року прийняв Христову Євангелію, а рік пізніше — святе по вірі хрищення. Під впливом Божого Слова залишив попередні соціалістичні погляди та став благовісником Євангелії. В Торонті, крім фізичної праці, від-

відував вечірні біблійні курси та допомагав у пасторській праці проповідникові Найдовичові.

В скорому часі, цебто 1916 року, Англійська Баптистська Унія вислала його на місійну працю до Оттави, де П. Кіндрат працював як місіонер до 1921-го року. В ці роки літніми місяцями він з іншими духовними працівниками слухав богословських курсів в МакМастер Університеті.

Залишивши Оттаву, він був пастором в слідуючих громадах: Давфин, Манітоба 1921-1931, Сван Рівер, Манітоба 1931-1934, Принц Алберт, Саскачеван 1934-1940, Вінніпег, Манітоба, 1940-1952. Окрім пасторської праці, він розгорнув широко закроєну місійну працю по всій Західній Канаді, був чинником заснування багатьох українських єв.-баптистських церков та багатьох людей з нашого народу через нього прийняли спасаючу ласку Божу.

П. Кіндрат також відвідав Австралію і там допоміг українському Братству організуватися, легально оформитись та набути кілька молитов-

них домів. Відійшов у вічність 1972 року в місті Вінніпезі, Канада.

Петро Кіндрат займав чоловіче місце в організаційному житті Укр. Єв.Баптистської Церкви в Канаді. Він був генеральним секретарем Русько-Українського Об'єднання Західної Канади, а пізніше генеральним секретарем та головою УЄБО Західної Канади. Він багато спричинився до інкорпорації урядом УЄБО Канади і був генеральним секретарем Всеканадійського УЄБО 1962-1967 та головою його від 1967 року аж до своєї смерті. Його також 1952 року було вибрано головою Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства у вільному світі. Він був одним з ініціаторів та основоположників Українського Біблійного Інституту в Саскатуні, який був заснований 1946 року та до закриття Інституту 1958 року був членом його правління.

У великій мірі завдяки йому 1942-го року був заснований братський журнал "Християнський Вісник", якого він редагував від початку до 1958 року. В цьому журналі від початків знаходимо чимало дописів П. Кіндрата. При "Християнському Віснику", його заходами, появились деякі книжки та трактати як: "Свята війна", "Христос — Пастир", "Без Бога на світі" та інші. Треба підкреслити, що велике діло зробив виданий ним 1942 року церковний співаник: "Християнський співаник", який допоміг українізувати русько-баптистські громади в Канаді. Окрім того, він написав працю: "Підручник для правовірного християнина і ключ знання Царства Божого" 1950, видав власним коштом двомовний співаник для загального церковного співу "Пісні спасіння", який появилася в 1965 році. Останню його працю видало видавництво "Дорога Правди" 1972 року — "Український баптистський рух у Канаді".

ПРОП. ІВАН КМЕТА-ЄФИМОВИЧ (ІЧНЯНСЬКИЙ) Th.D.

Іван Кмета-Єфимович народився 25 серпня 1901 року в місті Ічні на Чернігівщині. Після закінчення семінарії та Фребелевських курсів по шкільництві, коротко учителював на Київщині та на Полтавщині. Революційні обставини, розстріли, тиф, особисте страждання та терпіння Українського Народу спонукали його шукати розв'язки всіх проблем у Слові Божому. Це привело його до прийняття Євангелії Христової, що й завершилося святим по вірі хрещенням в Смілі 1920 року. У рідному місті Ічні він розпочинає проповідувати Євангелію, але через заворушення залишає рідне місто та учителювання і переїздить до Києва, де студіює мови в університеті та богослов'є в пастора Йоганна Міллера. Одночасно він допомагає в духовній праці пресвітерів Київської Баптистської Церкви.

У Києві 1923 року Івана Кмету-Єфимовича рукопокладено для служіння словом. 1925-го року був заснований Всеукраїнський Союз Євангельських Християн Баптистів України і його назначають редактором офіційного союзного органу "Баптист України" і він переїздить до тодіш-

ньої столиці України — Харкова, де залишається до свого виїзду за кордон. У Харкові, окрім редакторської праці, він також проповідує Слово Боже.

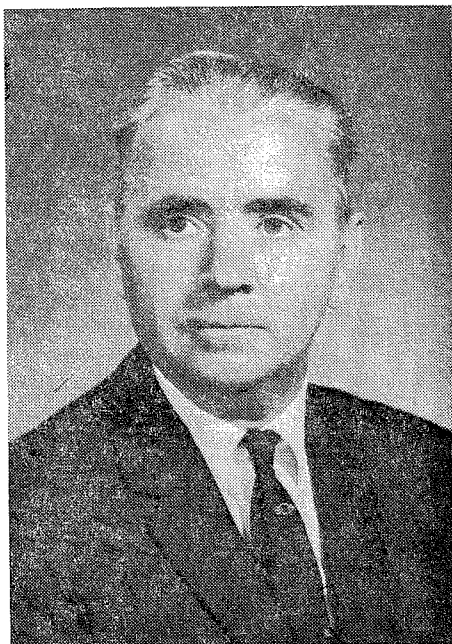
На запрошення Канадійського Русько-Українського Братства, він чудом дістається в Західню Європу, а потім, 1929-го року — в Канаду, де приймає пасторську працю в Українській Євангельсько-Баптистській Церкві у Вінніпезі, залишаючись там до 1933 року. В роках 1933-1940 він був пастором УЄБЦ в Саскатуні, після чого виїхав до ЗСА, де в роках 1941-1949 займав працю пастора в Слов'янській Баптистській Церкві в Лос Анджелос, а з 1949 року по 1970 рік очолював працю Слов'янської Баптистської Церкви у Філадельфії. Під час свого перебування в Саскатуні, очолював Русько-Українське Братство Західньої Канади. В ЗСА був головою Слов'янського Баптистського Союзу. В Лос Анджелосі він продовжував свої богословські студії в Баптистській Семінарії, де 1943 року отримав науковий ступінь доктора богословія (Th. D.).

Завдяки його старанням в Україні 1925 року вийшов співаник "Арфа" накладом 5,000 примірників. Також в роках 1927-1928 видрукувано хоровий співаник "Рідні мелодії" та 5,000 Нових Заповітів перекладу П. Куліша — чудо тих часів!

Друкуватись Іван Кмета-Єфимович почав ще в Україні. У Києві появилось 1925 року дві брошури: "Гармонія євангельських фактів" та "Перлини характеру проповідника". На чужині вийшла його "Ліра емігранта" 1936, "Записки розстріляного" 1937, "Ніч" 1937, "Гураган" 1938, "У кривавих степах" 1939, "З Христом в Америці" (англійською мовою) 1948, "Чаша золота" 1964, "Потоки горные" 1965, "Крила над морем" 1970, "На крилах надії" 1971. Він також переклав на українську мову книжку Дж. Буняна "Свята війна", яка появилася 1945 року.

Д-р Ів. Кмета-Єфимович був основоположником та редактором журналу "Євангельський Вісник", який виходив у Вінніпезі в роках 1929-1930. Він був у роках 1942-1947 співредактором журналу "Християнський Вісник", який тепер є органом Всеканадійського Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання. Від 1959 року він займає функцію редактора журналу "Сеятель Истины", органу Слов'янських Баптистських Церков у ЗСА.

РЕД. МИХАЙЛО ПОДВОРНЯК

Михайло Подворняк народився в селі Хотовиці, Почаївського р-ну, Крем'янецького повіту на Волині. Прийняв Євангелію Христову 1925 року, а рік пізніше — святе по вірі хрищення в селі Старий Тараж, ставши членом церкви Єванг. Християн в рідному селі. Під час війни 1944 року опинився в Німеччині, а 1948 р. прибув до Канади, поселившись з родиною в Вінніпезі, де став активним членом Укр. Єв.-Баптистської Церкви від 1950 року і залишається до сьогодні.

Він студіював богослов'є в Біблійній Школі в Радості (1929-1930), а також в роках 1937-1939 в

Біблійній Семінарії в Варшаві, де головним учителем біблійних предметів був відомий учитель і богослов — д-р Мойсей Гітлін.

Перед війною 1939 року був місіонером Союзу Євангельських Християн у Польщі, працюючи на Волині і в Галичині. Після війни в Німеччині співав у Місійному Хорі бр. Ів. Поліщука та редагував журналу "Дорога Правди". Прибувши в Канаду, займав різні функції в організаційно-церковному та суспільному житті. Був членом проводу церкви в Вінніпезі, довгі літа вик-

ладав недільну школу, співав у хорі та в кварти, який наспівав три довгограючі платівки та брав уділ в служінні словом в церкві і по радіо. Він є популярний, як промовець і часто проповідує в різних церквах Канади і ЗСА. В роках 1962-1967 він був скарбником Всеканадійського Євангельсько-Баптистського Об'єднання, був секретарем Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства та довгі роки членом УЄБО Західної Канади. Він також був одним з основоположників видавництва "Дорога Правди" та головою того видавництва від його засновання. Також він був одним з ініціаторів набуття братством Західної Канади власної друкарні та є в комітеті друкарні. М. Подворняк також належить до Товариства "Волинь" у Вінніпезі та був якийсь час скарбником Інституту Дослідів Волині, де під цю пору виконує функцію секретаря. Ще в Європі 1938 року був редактором журналу "Євангельський Християнин", який виходив у Варшаві. Був також редактором журналу "Дорога Правди" в роках 1947-1949, який виходив у Німеччині. Прибувши до Канади, став скарбником "Християнського Вісника", від 1952 року — співредактором, а від 1958 року — його редактором. Окрім майже всіх духовних журналів Михайло Подворняк співпрацював у багатьох світських журналах та газетах. Його оповідання друкувалися в "Нових Днях", "Українських Вістях", "Канадійському Фармері", "Українському Голосі", "Порогах" та в іншій періодичній українській пресі на еміграції. Він є також довгі літа співредактором "Літопису Волині", якого видає Інститут Дослідів Волині у Вінніпезі.

Михайло Подворняк почав працювати в літературній ділянці від 1932 року. Друкувався в передвоєнних журналах: "Маяк", "Гость", "Християнський Союз", "Дружеское Слово", "Післанець Правди" та інших. Багато його віршів покладено

під музику. Його твори перекладені на російську, польську та англійську мови. М. Подворняк написав наступні твори: "На шляху життя" т. I 1951, "На шляху життя" т. II 1953, "Зелений гай" 1959, "Далека дорога" 1963, "Небесний дім" 1965, "Божий спокій" 1966, "Недоспівана пісня" 1967, "Відпавші" 1968, "Запахніть поля" 1971, "Шалом" 1973. Він також переклав на українську мову наступні твори: "Єлисей Сукач" 1956, "Останні дні Єрусалиму" 1959, "За віру" 1960, "Джордж Мюллер" 1961, "Штундист Павло Руденко" 1968 та "Вірний до кінця" 1971. Окрім того він був співредактором збірок віршів і оповідань "Різдвяна зірка", 1956, "Великодній ранок" 1957, "Християнський співаник" 1961 та зрештою два календарі-альманахи "Добрий приятель" за 1966 і 1967 роки.

ПРОП. ІВАН СЕМЕНИНА

Іван Семенина народився 15 червня 1889 року в селі Озерянці в Галичині. В дитинстві він залишився круглим сиротою, а тому вже в чотирнадцять років, цебто 1903 року виїхав на працю до Німеччини, де працював до 1907 року. Повернувшись додому, він довго на рідній землі не затримався, а 1910 року виїхав до ЗСА, поселившись у місті Бетлехем. Тут був діяльним в організації українського національного життя та займав становище секретаря Українського Народного Союзу. Тут також зацікавився з віруючими баптистського визнання, прийняв Євангелію та святе по вірі хрещення, якого уділив йому пастор В. Фетлер. Вкоротці після цього він залишає платну працю і з родиною переїжджає до Філадельфії і тут вступає до Біблійної Школи пастора В. Фетлера; тут також є початки його місійної праці.

Після першої світової війни в Європі все загло і відкрилися двері для проповіді Євангелії. На заклики директора Біблійної Школи паст. В. Фетлера з іншими студентами І. Семенина рішив з дружиною та двома дітьми вернутися в рідну Озерянку, щоб нести світло Євангелії Христової своїм односельчанам. Це було 1920 року. В тому ж році, перед від'їздом до Європи, його з іншими місіонерами в Нью-Йорку рукопокладено для проповіді Слова Божого. Після важкої зимової дороги з дітьми 1921 року вони прибули в рідне село і Іван Семенина негайно розпочав місійну працю. Через його служіння тут в скорому

часі постала баптистська громада. В пізніших роках, не зважаючи на переслідування від влади, священства та односельчан, завдяки його невтомній праці, постало багато баптистських громад по всій Збаражчині, його ж діяльність сягала всієї Галичини, Волині та Полісся.

Прийшла потреба 1931 року переселитись в Тернопіль, де він і пережив усе лихоліття другої світової війни та тяжкі повоєнні роки окупації України росіянами. Кілька разів йому доводилося дивитися смерті в вічі. Після довгих старань на кінець, 1956 року, на старші літа йому з дружиною чудом Божим удалося виїхати з України до своїх дітей у ЗСА, де 1969-го року Іван Семенина відійшов до вічності по свою нагороду. Один із співробітників І. Семенини, Іл. Кубрин, у своїй праці "Нова віра в Західній Україні", так схарактеризував його: "Це була людина глибокої віри, здібний промовець, розумний пастор церкви, невтомний місіонер, мудрий апологет, людина дуже милої вдачі та правдивого християнського характеру".

Окрім пасторської праці, він завжди дописував до "Післанця Правди" та до інших християнських журналів. Бачучи потребу українського євангельського співаника, перший в Західній Україні 1923 року видав співаника "Пісні паломника", який замінив в УЄБ Церквах досі всюди вживані російські співаники, навіть у Галичині. В ЗСА видавництво "Дорога Правди" 1958 року видало його цінні спогади під заголовком: "Збережені Господом".

ПРОП. МИКОЛА СОЛТИС

Микола Солтис народився 1914-го р. в православній родині в селі Марковичах на Волині. Воєнна хуртовина першої світової війни закинула батьків на Катеринославщину, де вони залишались до 1922 року, переживши тяжкі часи махновщини та анархії. На центральних землях України вони на вернулися до Господа та стали членами однієї з баптистських церков. По повероті 1922 року в рідне село, батько М. Солтиса розпочав проповідувати Євангелію Христову і незабаром тут постала євангельська громада, в якій він до 1930 року був проводячим та яка належала до Союзу Євангельських Християн в Польщі.

Микола Солтис 1930 року зо своїми батьками виїхав в Аргентину. Тут вони поселились в провінції Місіонес та приєдналися до євангельської церкви на колонії Лос Елечос. Тут М. Солтис на вернувся до Господа, а 1931-го року вступив в заповіт з Христом через водне по вірі хрищення, а від 1932 року до свого виїзду був учителем недільної школи при церкві. 1935 року він одружився з Юлією Хамулою, а рік пізніше виїхав до Обера, де відкрив власне мале підприємство. Тут також при його помочі розпочато євангельські богослуження, як філію церкви в Лос Елечос, а в скорому часі робота зросла на стільки, що набуто власний молитовний дім і церква в Обера стала незалежною. В цій громаді М. Солтис займав працю секретаря, а потім проводячого церкви. Церква в Обера 1951-го ро-

ку покликала його на пасторську працю та рукопоклала на пресвітерське служіння. Ординація була звершена при участі кількох визначних пасторів, між якими був також С. Какліні, президент Баптистської Аргентинської Конвенції. В цій церкві М. Солтис виконував пасторське служіння до 1957 року, коли він через спротив Слов'янського Об'єднання, до якого належала церква в Обера, українській євангельській праці, залишив громаду, а слідуючого року, коли в Обера була організована Українська Єв.Баптистська Церква, його покликано на пасторське служіння, яке він і виконував до 1964 року. В роках 1967-1970 він був пастором Першої Української Баптистської Церкви в Сан Пауло, Бразилія, а 1970 року, на запрошення Української Церкви в Обера, М. Солтис повернувся до тієї громади і очолює її по цей день.

Починаючи з 1952 року до 1957-го, він був місіонером з рамени слов'янської місії "Мисионерское Служение", яке очолював проп. І. Непраш, а від 1957 року є місіонером Об'єднання Українських Єв.Баптистських Церков у ЗСА.

Микола Солтис, окрім пасторської та місійної праці, брав чинний уділ в праці об'єднань. В роках 1947-1952 він був головою Слов'янського Союзу Єв. Християн і Баптистів Ла Платських Республік. Також в роках 1948-1957 він був головою районного Об'єднання Місіонесу Слов'янського Союзу Євангельських Християн і Баптистів. Від 1958 року він є членом проводу Українського Євангельсько-Баптистського Південно-американського Об'єднання, виконуючи функції голови та кілька років секретаря Об'єднання. Якийсь час він був головою Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання Аргентини, а в роках 1968-1970 головою Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання Бразилії.

Від часу засновання Українського Біблійного

Інституту в Обера, М. Солтис є постійно викладачем в ньому, а від 1971 року він є керівником Інституту.

На літературному полі М. Солтис почав виступати з 1935 року, помістивши свій перший допис в журналі "Дружеское Слово". Пізніше він співпрацював у таких журналах: "Гость", "Сеятель Истины", "Благовестник", "Християнський Вісник", "Післанець Правди" та інші. Він також деякий час редагував Бюлетень — тижневик Слов'янської Церкви Євангельських Християн і Баптистів в Обера та Бюлетень — кварталник Українського Об'єднання Євангельських Християнських Церков у Бразилії. 1972 року видавництво "Дорога Правди" видало його цікаву розвідку про євангельську працю в Місіонесі під назвою: "Український євангелізм у пралісах Місіонесу".

ПРОП. ІЛАРІОН ТАРАСЮК

Іларіон Тарасюк народився 20 жовтня 1910 року в селі Срібно на Волині. Він 1925 року повірив у Євангелію Христову, а 1928 року прийняв святе по вірі хрищення в ріці Ікві, якого вділив йому проп. Іван Гордіюк та став членом церкви Євангельських Християн Вільних у місті Дубні. Ще до свого хрищення він активно включився в працю церкви в с. Божкевичах, де в роках 1926-29 та 1933-1938 був учителем недільної школи, сім років був головою молоді, а також був помічником пастора в служінні Словом Божим. Іл. Тарасюк в роках 1941-1943

був місіонером на рідних землях з рамени Волинсько-Подільського Об'єднання Євангельських Християн і Баптистів.

Під час війни 1944 року він опинився в Німеччині, а звідти 1947-го року виїхав до Англії. Там в роках 1950-1952 був пастором Євангельсько-Баптистської Церкви в Брадфордї, а в роках 1954-1962 — Євангельсько-Баптистської Церкви в Манчестері. Одночасно він був роз'їзним благовісником з рамени ОУЄБЦ в ЗСА, і багато подорожував з проповіддю Євангелії по всіх країнах Західної Європи.

Іларіон Тарасюк 1962 року, на запрошення

УЄБО Канади, прибув на північно-американський континент та зайняв працю місіонера в Канаді від вищезгаданого Об'єднання. Кілька років пізніше він став благовісником УЄБО Західної Канади і цю працю виконує до сьогодні. З Канади він відвідав Європу, Святу Землю та Австралію, де служив проповіддю Слова Божого. В Укр. Єв.Бапт. Церкві в Вінніпезі його 1958 року рукопокладено при участі проп. П. Кіндрата, Ол. Гарбузюка та інших пасторів. В Канаді, крім місійної праці, від 1967 року він є членом проводу Всеканадійського Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання, а з 1969 року також займає функцію секретаря УЄБ Об'єднання Західної Канади.

Іларіон Тарасюк, після загальної освіти, в роках 1944-1945 кореспонденційно брав курси в ділянці славистики в УТГІ. Він також в роках 1929-1931 студіював богословіє в Біблійній Школі в Радості, в Польщі, а 1944 року — в Гамбурзькій Семінарії та в роках 1945-1947 — в Слов'янській Баптистській Біблійній Школі в Віденесті в Німеччині.

Іларіон Тарасюк в молодому віці почав займатись літературною працею. Перші спроби вірчування бачимо вже в 1929 році, а з 1932 року він виступає на сторінках нашої євангельської преси. Його статті та вірші появляються в "Післанці Правди", в "Християнському Віснику", в "Дорозі Правди", в "Християнинові" та в інших журналах. Окрім того 1966 року він редагував журналу "Добра Новина" в Австралії, а в роках 1946-1947 був співредактором журналу "Дорога Правди" в Німеччині, в роках 1953-1961 був співредактором журналу "Християнин" в Англії, а від 1972 року є співредактором "Християнського Вісника", офіційного органу УЄБ Конвенції Канади.

Окрім його співпраці в журналах, він переклав на українську мову працю "Фундаменталь-

ні доктрини Біблії" 1969 року, написав збірку віршів "На крилах віри", яка появилася друком 1962 року та випустив у світ свій репортаж з подорожі по Близькому Сході під заголовком "Свята Земля", який вийшов книжкою 1970 року.

БІОГРАФІЇ ПЕРЕКЛАДАЧІВ
ВИДАВНИЦТВА "ДОРОГА ПРАВДИ"

МИКОЛА БРИЧ, В.А., В.Т., М.А.

Микола Брич народився в с. Симоновичах на Поліссю. В кінці 1944 року разом з своїми батьками опинився в Німеччині, тут після війни вчився в українській гімназії. 1950 року прибув у Канаду, а 1951 року став відвідувати в Торонті Українську Євангельсько-Баптистську Церкву та співати в хорі. 1952 року прийняв Євангелію Христову, а наступного року — святе по вірі хрищення. Від свого навернення брав активний уділ в праці молоді та чотири роки був головою молоді. Також працював між дітьми, викладаючи українську мову в народній школі, та десять років навчаючи дітей та молодь Слова Божого в недільній

школі. В роках 1957-1962 був диригентом церковного мішаного хору, з яким випустив у світ довгограючу платівку "Божа любов", а також організував уперше при громаді жіночий хор.

1963 року, на запрошення УЄБ Церкви, виїхав у Вінніпег і там виконував пасторську працю в УЄБЦ, залишаючись на цій праці до своєї резигнації в 1970 році. Тут усі роки диригував мішаним церковним хором, а також кілька років під його управою співав організований ним хор молоді. Організував квартет в складі М. Брич, М. Подворняк, В. Подворняк та Г. Романець, з яким випустив три довгограючі платів-

ки християнських пісень. Як пастор церкви брав активний уділ в праці молоді та недільної школи. Два роки був директором, диктором та проповідником церковного радіоблагостія. У Вінніпезі кілька років опрацьовував лекції для недільних шкіл. Крім того, в роках 1963-1970 був членом проводу УЄБО Західньої Канади. Був одним із ініціаторів купна братської друкарні в Вінніпезі та багато спричинився до набуття її та пущення друкарні в рух. Від засновання друкарні 1968 року до 1970 року був членом комітету по друкарні та завідував адміністрацією друкарні.

Богословську освіту отримав у Торонто Байбел Каледж 1957-1960 та в Менонایت Брезерн Байбел Каледж у Вінніпезі, де отримав ступінь бакалавра богословія (B.Th.). Тут також поглиблював своє знання по теорії музики, диригуванню та співі. Загальну освіту продовжував в роках 1964-1967 в Ватерлу Лютеран Університеті, де 1967 року отримав науковий ступінь бакалавра (B.A.), та в Манітобському Університеті 1968-1971 і отримав 1973 року, після оборони дисертації ступінь магістра (M.A.). Тут викладав російську мову в 1970-1971 академічному році. Продовжував свої студії в Оттавському Університеті 1971-1973, де закінчив докторську програму студій.

Микола Брич, у додатку до його студій і активності в видавництві "Дорога Правди", є головним секретарем Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства, яке координує євангельсько-баптистську діяльність в світовому масштабі.

На літературному полі розпочав працю 1953 року, поміщуючи свого вірша в журналі "Післанець Правди". Багато його статей появилось в "Християнському Віснику". Основним зацікавленням його була музика, а тому він багато пра-

цював над перекладами пісень з різних мов на українську мову і таким чином видав кілька християнських співаників. Перший співаник "Веселка" вийшов в Торонті 1959 року за спільною редакцією Олеса Осиповича. Потім в роках 1961-1970 появилось три частини хорового співаника "Пісні спасених", який широко розповсюджений по євангельських церквах. Для видавництва "Дорога Правди" переклав працю Освальда Смита: "Країна, яку я найбільше люблю", що вийшла друком 1961 року.

МАРІЯ ГУСАРУК, В.А.

Марія Гусарук народилася в родині проп. Д. Болсунівського на Волині. З дитинства виховувалася в християнському дусі, молодістю навернулася до Господа і прийняла святе по вірі хрищення 1924 року, яке уділив їй проп. Тучик.

Успішно закінчивши гімназію в Луцьку, вона потім продовжувала свою освіту в Варшавському Університеті. Після війни, опинившись в Канаді, закінчила Монреальський Університет з науковим ступенем бакалавра (В.А.).

Починаючи з тринадцяти років, Марія Гусарук співала в церковному хорі в Луцьку, а потім кілька років була диригентом то-

го ж хору. Вона також приймала активну участь у праці гуртка молоді єв.-баптистської громади, до якої належала.

Марія Гусарук в 1931 році вийшла заміж за зведеного євангельського діяча магістра Володимира Гусарука (М.Сс. Варшавський Університет, 1938), який в той час очолював Товариство Взаємної Допомоги Євангельських Християн в Польщі, і поринула в місійну діяльність Товариства, виконуючи багато різних функцій — бухгалтера,

перекладача, викладача психології дітей для учителів Недільної Школи по різних церквах Волині, Полісся та Холмщини, та загальної гігієни на курсах керівничок жіночих гуртків.

Після війни, опинившись в Канаді, в Монреалі, крім заробітної праці й догляду родини, яка складалася з чотирьох дітей та стареньких батьків, допомагала чоловікові в церковній праці та в хорі, як також займалась перекладницькою роботою. Переїхавши до Каліфорнії, ЗСА, допомагає В. Гусарукові в праці Місійного Товариства "Голос Спасіння", виконуючи праці секретаря-скарбника, роз'їздного промовця, диктора та директора відділу радіоблагочестя.

Марія Гусарук ще в Європі розпочала свою літературну діяльність. Вона співпрацювала в журналі "Гость" та "Воскресная Школа". В Німеччині 1949 року появилася її праця "Психологія ребенка". На прохання видавництва "Дорога Правди" вона переклала в Канаді цінну працю д-ра Дж. Райса: "Моліться, просіть і одержуйте", яка 1960 року вийшла друком.

ПРОП. ПЕТРО КОЛИБАЄВ

Петро Колибаєв народився в родині промислового робітника на Придніпрянщині. Батьки його старалися прищепити дітям розуміння гуманності та морального життя. Не зважаючи на антирелігійну пропаганду і безбожницьку індоктринацію в школах, П. Колибаєв, роздумуючи про життя, прийшов до висновку, що існує Бог. Однак, задля тиску та репресій безбожної влади, це переконання він глибоко тримав у собі.

1943 року він, разом з іншими молодими людьми нашого народу, опинився в Німеччині, а після війни жив у таборах для скитальців в

Австрії. Там пережив він велику духовну кризу. Бувши ідеалістом, він прагнув до досконалого життя, але не було в нього сили це досягнути. Це привело його до межі самогубства, але Бог послав сестер Круберг, які вперше засвідчили йому про спасаючу любов Божу та прислали йому Новий Заповіт, читання якого привело П. Колибаєва до покаяння, прощення та досвідчення спасаючої ласки Божої.

1948 року він приїхав до Англії. Там він навіязав зв'язки з Я. Шнайдром, Ф. Андріюком та з іншими віруючими і незабаром в Лондоні, в Слов'янській Єв.Баптістській Церкві прийняв

святе по вірі хрищення. В Англії 1952 року він одружився з Сонею Олісовою та цього ж року розпочав духовну працю. Наступного року він відкрив євангельські богослуження в місті Лідс, де незабаром постала Слов'янська Єв.Баптістська Церква, яку він очолював аж до свого виїзду в Канаду. В Лідс 1957 року проп. В. Войта, при співучасті інших пасторів, рукопоکлав П. Колибаєва для служіння Євангелії Христової.

На запрошення Новоканадійської Єв.Баптістської Церкви в Монреалі 1961 року він переїхав з родиною до Монреалу і прийняв працю пастора в вищезгаданій церкві, де залишається й досі. Крім пасторської праці, від 1963 року, він є директором та головним промовцем на локальній церковній радіопрограмі "Добра Новина".

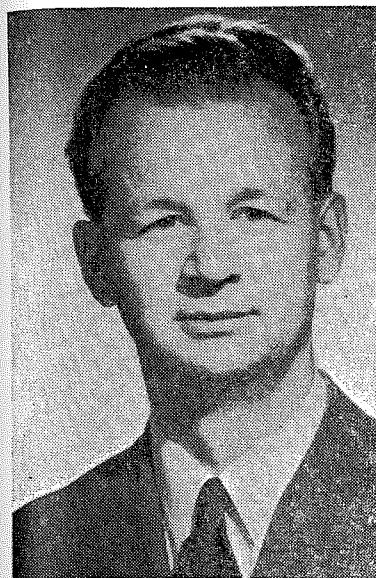
Окрім праці в церкві, П. Колибаєв виконує різну працю в Об'єднаннях. В роках 1958-1961 він був секретарем Слов'янського Союзу Євангельських Християн-Баптістів Великої Британії. В Канаді в роках 1961-1964 був заступником голови Союзу Слов'янських Єв.Баптістських Церков, а від 1964 року очолює цей Союз. Від заснування 1969 року Об'єднання Слов'янських Союзів і Церков Євангельських Християн-Баптістів Північної Америки, він до 1972 року був першим заступником, а від 1972 року є головою цього Об'єднання.

Початкову та середню освіту П. Колибаєв здобув в Україні. Після цього він був студентом на філологічному факультеті в університеті, але задля браку фінансів був змушений перейти на спеціальні педагогічні студії, які перервала війна. В Монтралі в роках 1961-1964 він брав вечірні курси в Сер Дж. Вілліамс Університеті. Богословське знання здобув в роках 1950-1952 в Лондонському Олл Нейшінс Байбел Каледжі.

Петро Колибаєв з юначих років любив літературу, а зокрема українську. Перші спроби на

літературному полі у нього були в дев'ятій класі навчання. Після війни в Англії в роках 1955-1961 він редагував журнал "Вісник Спасіння", а в Канаді він був редактором органу Слов'янського Союзу Еванг. Християн і Баптистів в Канаді "Жизнь Веры". В вищезгаданих журналах появилось багато його цінних статей, віршів та оповідань. 1958 року появилася в Англії його цікава праця "Розірване коло". П. Колибаєв також займається перекладовою працею і для видавництва "Дорога Правди" він переклав цінну працю з англійської мови пера Р. Гессіона: "Голгофська дорога", яка появилася друком 1958 р.

ПРОП. КОСТЯНТИН КОСТІВ, Ph.D., LL.D.

Д-р Костянтин Костів народився в місті Рівному, Україна. В Рівному він скінчив середню школу та прийняв святе за вірою хрещення.

В Канаді 1951 року його ординовано на проповідника Святої Євангелії. Він був пастором Української Євангельсько-Баптистської Церкви в Саскатуні, а також кілька років обслуговував церкви в Нью-Йорку, Гамільтоні та Ошаві. Від 1962 року він є членом УЄБЦ в Торонті, де допомагає в служінні Словом Божим. Він якийсь час був секретарем УЄБ Об'єднання Західної Канади, а, переселившись на схід Канади, є членом Управи УЄБ Об'єднання Східної Канади і кілька років був його головою. Він є також членом ексекютиви Всеканадійського Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання.

Костянтин Костів студіював в УТГІ, в Ерлягенському Університеті та в Українському Вільному Університеті. Свої студії завершив двома докторатами (Ph.D., 1958; LL.D., 1964). Якийсь час він був асистентом проф. В. Доманицького на кафедрі соціології УВУ, а в Канаді якийсь час викладав біблійну і систематичну теологію в

Українському Біблійному Інституті в Саскатуні. Він є членом української наукової установи Наукове Товариство ім. Шевченка (НТШ).

Д-р Костянтин Костів написав наступні наукові праці: "Причини реформації на канві соціологічних і правничих студій" 1947, "Конституційні акти відновленої Української Держави 1917-1919 років і їхня політично-державна якість" 1964, "Альманах УЄБЦ в Торонті" 1965, "Біблійний довідник" 1971, а також переклав на українську мову праці О. Смиа: "Євангелія, яку ми проповідуємо" 1963, "Муж, якого вживає Бог" 1964; "Боже спасіння" 1970 та "Цар із дому Давидового" 1959, при співпраці Й. Шкули. Йому також належить остаточне оформлення та редакція праці П. Кіндрата: "Український баптистський рух у Канаді", яка появилася друком 1972 р. в видавництві "Дорога Правди".

ПРОП. ДМИТРО МАРІЙЧУК, В.Тh.

Дмитро Марійчук народився 24 лютого 1915 р. в селі Стецевій у Галичині. Смерть батька, який був убитий на фронті в рядах української армії, захищаючи свій народ перед навалою ворога, заставила його дуже рано думати про смерть та вічність. Коли в Західній Україні стала проповідуватись Євангелія Христова, Д. Марійчук в юначих літах прийняв вістку спасіння і 1932 року виконав волю Божу в святому по вірі хрищенні, яке звершив проп. М. Лютий в ріці Прут.

Д. Марійчук якийсь час студіював в УТГІ в Подєбрадах. В роках 1942-1946 він студіював в Баптистській Семінарії в Гамбурзі, а потім продовжував свої студії в ЗСА в Сентрал Баптист Семінари, Канзас Ситі, де 1952 року отримав науковий ступінь бакалавра богослов'я (V.Th.).

Від часу свого навернення він брав чинний уділ в церковній праці та в проповіді Євангелії. Був головою молоді, потім був проводячим місцевої Церкви, а також був роз'їзним помічником проповідника. В Німеччині був голо-

вою студентського гуртка. З заснуванням Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання в Німеччині, проп. С. Нищик і проп. Г. Домашовець рукопоклали Д. Марійчука 1948 року на проповідника Святої Євангелії. Від того часу він не залишає пасторської праці. В Німеччині з 1947 року до свого виїзду до ЗСА в 1949 році він провадив духовну працю в Аугсбурзі. В роках 1952-1957 був пастором УЄБЦ в Клівленді, ЗСА, а 1957 року його покликане на пасторську працю в УЄБЦ в Вінніпезі, Канада, де він працював до свого виїзду 1961 року до ЗСА. Під цю пору він очолює УЄБЦ в Гартфорді, ЗСА.

Окрім пасторської праці, Д. Марійчук займав різні функції в Українських Євангельсько-Баптистських Об'єднаннях. 1949 року його вибрано головою УЄБ Об'єднання в Німеччині. Приїхавши в Канаду, він кілька років був головою УЄБО Західної Канади, а також кілька років був його секретарем. Повернувшись до ЗСА, він всі роки є членом проводу ОУЄБЦ в ЗСА, а останніми роками очолює його.

Дмитро Марійчук є також активним на літературному полі. В роках 1958-1962 він був співредактором "Християнського Вісника", а тепер є співредактором "Післанця Правди". Його статті часто появляються в вищезгаданих журналах. Окрім перекладу книжки "Бесіди Івана Плуґатара", він також переклав з німецької мови на українську книжку знаного богослова Е. Зауера: "Тріумф Розп'ятого", яка жде на свою появу друком. Він був також співредактором "Християнського співаника", що появилвся заходами видавництва "Дорога Правди". Він також кілька років опрацьовував лекції для недільних шкіл, якими користуються всі Українські Євангельсько-Баптистські Церкви у вільному світі.

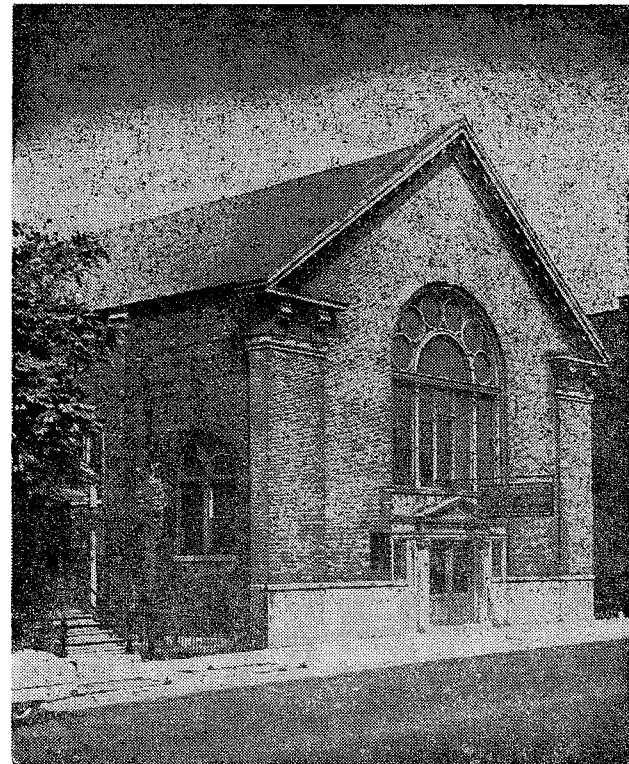
МЕЦЕНАТИ, ЖЕРТВОДАВЦІ

ТА ОСНОВОПОЛОЖНИКИ

ВИДАВНИЦТВА "ДОРОГА ПРАВДИ"

УКРАЇНЬКА БАПТИСТСЬКА ЦЕРКВА В ЧІКАГО

Українська Баптистська Церква в Чикаго є не тільки найбільшою українською євангельською громадою в діаспорі, але також головним осередком української євангельської праці у вільному світі. Чикаго є матір'ю Українського Місійного і Біблійного Товариства в ЗСА та колискою програми радіоблагівістя "Голосу Євангелії" в

Україну". Тут має свій осідок комітет радіоблагочинства, тут замешкує директор його, брат Ол. Гарбузюк, тут також підготовляються всі радіо-програми в Україну. Громада в Чикаго також стоїть на чолі праці поширення Євангелії друкованим словом, своїми пожертвами та своєю вірцевою бібліотекою-книгарнею, яку провадить подружжя Ярослав та Ніна Билень.

Початки української євангельської праці в Чикаго сягають 1915 року, часу навернення Йосипа Шкүли, який і розпочав євангельську працю між нашим народом в Чикаго.

Під час другої світової війни працю очолював проп. Д. Шейда, а опісля проп. Микола Ганчар. Все ж великого розквіту та зросту церква зазнала щойно з прибуттям нової еміграції. 1949 року працю очолив проп. О. Гарбузюк і за один рік церква зросла від 18 до 105 членів. 1952 року набуто власний молитовний дім. В цьому ж році відкрито радіоблагочистя в Кіто, Еквадор, а 1953 року радіоблагочистя в самому Чикаго, яке провадить свою працю й досі.

1954 року працю церкви очолив проп. Іван Барчук, а з 1955 року пасторську працю виконує проп. Іван Поліщук.

Церква в Чикаго має недільну школу, гурток молоді та гурток сестер, а зокрема має добрий хор. Першим диригентом у ній був Євген Маслюк, який одним з перших в історії укр. євангелізму випустив євангельські платівки з українськими піснями. Від 1955 року хором диригує пастор церкви Іван Поліщук, один із передових диригентів нашого Братства та учитель музики, який з церковним хором уже видав кілька чудових довгограючих хороших платівок. Церква в Чикаго також багато спричинилася до появи загального церковного співаника з нотами "Відродження".

ПАРФЕН НЕСТЕРЕНКО

Парфен Нестеренко народився в бідній селянській родині 1897 року на хуторі Мосійки на Харківщині. Він на четвертому році життя втратив батька, що й відбилося на його характері і житті. Був мобілізований царською владою до війська. Опинившись в Західній Україні після війни, залишився жити на Волині. Тут він одружився, а потім рішив з дружиною шукати за морем кращої долі. 1927 р. прибув до Канади, затримавшись на короткий час в Вінніпезі. Там він уперше познайомився з єв. християнами баптистами і почав відвідувати їхні Богослуження.

Цього ж року родина Нестеренків переїхала до Торонта. Там він улаштувався на працю, а також познайомився з віруючими та став відвідувати церкву Євангельських Християн, де 1930 року прийняв святе за вірою хрещення, ставши членом громади. Він брав активну участь в церковній праці, довгі роки сумлінно виконуючи працю скарбника громади та всі роки свого членства там належав до проводу церкви. 1964-го року Парфен Нестеренко переніс своє членство в Українську Євангельсько-Баптистську Церкву в Торонті, де знову влився в працю церкви.

Парфен Нестеренко — один із небагатьох старої еміграції, який зумів відкрити своє невелике шевське підприємство, яке дало йому можливість економічно стати на свої власні ноги. Він також, як мудрий економ, не розкидав тяжко запрацьованих грошей, але пускав їх в обіг. Так, забезпечивши свою родину, він завжди був готовий на всяке добре діло, зокрема, коли справа торкалась Божої праці. На старші літа Господь забрав до вічності його дружину, але, не зважаючи на це, він і далі працює в своїй майстерні взуття та охоче, чим тільки може, підтримує діло Боже.

Жетрвенність П. Нестеренка на діло Боже є визначною. Крім підтримки видавництва "Дорога Правди", він також не забуває радонадавань, сиріт та інших добродійних установ. Треба зазначити, що хоч свій народ йому найближче лежить на серці, все ж таки П. Нестеренко не закриває свого серця до потреб дітей Божих з інших народів. Про нього можна сказати, що він належить до тих одиниць, що за життя бажають пережити радість матеріального служіння та свідомості, що цим вони виконують волю Божу та проявляють Його любов до гинучого в гріхах світу.

РОМАН ТРОСТЯНЧУК

Роман Тростянчук народився 19 листопада 1912 року в селі Пекалові на Волині в православній родині. Батько його на вернувся до Господа 1923 року і це стало переломовою подією в духовному житті Романа Тростянчука. Він, мавши одинадцять років, почав відвідувати недільну школу, а в місяці серпні 1930 року в с. Озлієві прийняв святе за вірою хрещення та став членом церкви Євангельських Християн. В роках 1934-1940 в церкві міста Млинова провадив недільну школу, а також брав уділ в служінні словом. Щоб збагатитись знанням Слова Божого, він записується на біблійні курси, які 1935 року в селі Дермані проводив проф. В. Мар-

цінковський. В часі війни в роках 1941-1944 виконував працю місіонера з рамени Волинсько-Подільського Об'єднання, очолюваного проп. В. Гусаруком.

1944 року воєнна хуртовина закинула Р. Тростянчука в Німеччину, де він знову влився в працю церкви і до свого виїзду 1949 року до ЗСА був членом Слов'янської Єв.-Баптистської Церкви.

Прибувши до Америки, він активно включився в працю Українського Братства. В роках 1950-1957 він був членом УЄБЦ в Чикаго, а пізніше, в роках 1957-1969 — в УЄБЦ в Міннеаполісі, де впродовж трьох років йому довелося очолю-

вати працю місцевої громади. В 1969 році він переїхав до Санта Барбара і був покликаний на заступника пастора, часто заміщаючи пастора церкви та всебічно допомагаючи в праці церкви. Від 1972 року він є членом Першої Американської Баптистської Церкви в місті Вентура, де він раз на місяць проводить євангельські Богослуження українською мовою.

Роман Тросянчук займається багатогранною працею на полі матеріального служіння. Він свої, тяжко запрацьовані гроші, тобто частину свого прожитого земного життя, віддає для Бога в "жертву живу". Крім щедрих пожертв на рідне друковане слово, він також своїми дарами підтримує радіонадання в Україну, допомагає сиротам і вдовам на сході, висилаючи туди десятки пачок, підтримує сирітські дома у вільному світі та радо жертвує на інші добродійні цілі.

ПРОП. ІВАН БАРЧУК

Іван Барчук з юначих років любив друковане слово, багато читав, ще на Волині мріяв про своє євангельське видавництво християнської літератури, був ініціатором видання загального нотного українського церковного співаника, журналу "Дорога Правди" та був одним з основоположників християнського видавництва "Дорога Правди".

Працюючи щоденно на утримання своєї чималої родини, він поза працею проповідника та поміщуваних чисельних статей в журналах, написав та зредагував двадцять одну працю, які розійшлися по всьому світі та правлять великим благословенням народів Божому.

Розуміючи вагу рідного євангельського слова, він також щедро підтримував видавничу справу своїми тяжко запрацьованими грішми. Він закупив та безплатно розповсюдив християнської

літератури приблизно на 4,000.00 доларів. Окрім щедрої жертвенности родини Барчуків на інші потреби діла Божого, вони пожертвували на видавництво "Дорога Правди" суму 2,265.63 дол.

Треба зазначити, що в усій його праці він мав доброго помічника в своїй дружині Пелагії Барчук і завдяки її допомозі, вирозумінні та любові до діла Божого, він міг присвятити свій вільний від праці час для письменницької праці та спільно багато причинитися для поширення Євангелії своєю жертвенністю.

Біографію проп. Івана Барчука див на ст. 31.

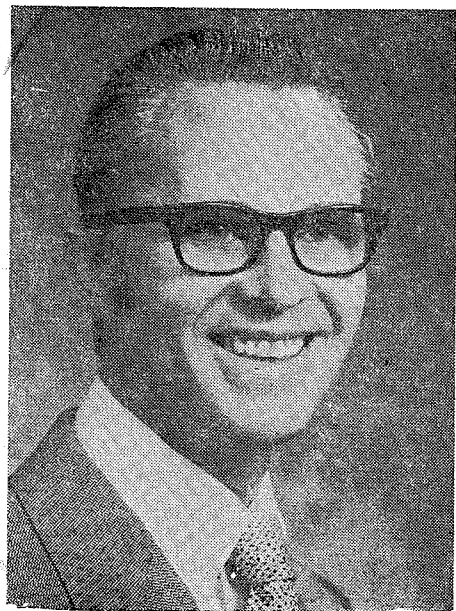
ІВАН ЯР.

Іван Яр. прибув до Канади після другої світової війни та поселився на фермі в Західній Канаді. Тут 1963 р. він прийняв Євангелію Христову, а наступного року виконав волю Божу, прийнявши святе за вірою хрещення, яке уділив йому проп. Я. Рябуха. Від свого навернення він є членом Укр. Єв. Бапт. Церкви, любить свій народ та працю Божу, а тому щиро підтримує кожен добрий почин для слави Божої та для спасіння свого рідного обездоленого народу. Його пожертви, ми бачимо, спрямовані на всі ділянки великої місійної праці.

Розуміючи вагу рідного друкованого слова, брат Іван Яр. щедро підтримує своє видавництво "Дорога Правди", про що свідчать його пожертви на це святе діло. Треба зазначити, що він працює сам на своїй невеликій господарці та, замість багатіти земним, він складає собі вічні скарби у Бога, щедро віддаючи на діло Боже те, що Господь йому в цьому житті дарує.

ПЕТРО БАРТКІВ

Петро Бартків народився 4 червня 1924 року в селі Березовиця в Західній Україні. Під час війни молодим хлопцем опинився в Німеччині. Після війни був активним в українському культурному житті в таборах для вигнанців, зокрема займався народними танками та був інструктором-балетмайстером українських народних танків.

Навернувся до Господа в 1947 році в таборі Райне, Німеччина, завдяки заохоченню читати Слово Боже А. Барткова з Канади. Прийняв святе за вірою хрищення, прибувши до ЗСА 1949 року, яке уділив йому проп. Павло Бартків,

та став членом Української Євангельсько-Баптистської Церкви в місті Крумліні.

Ще в Німеччині в таборі Райне став проповідувати Євангелію Христову та проводити Богослуженнями. Ставши членом церкви в Крумліні, Петро Бартків активно включився в церковну працю. Був учителем недільної школи та секретарем церкви, а під цю пору є проводячим УЄБЦ в Крумліні.

Петро Бартків, один із небагатьох новоприбулих, які при Божій допомозі та своїм хистом могли відкрити своє власне підприємство, щоб мати змогу жертвувати також на Боже діло.

СЕРГІЙ БИЧКОВСЬКИЙ

Сергій Бичковський багато присвятив часу для церковного співу, як диригент та композитор. Він своїми композиціями поповнив прогалину та задовільнив пекучу потребу українських євангельських церковних пісень. Співаника "Рідна пісня на чужині", який появився в Німеччині 1948 року, він не тільки наповнив змістом пісень та віршів своїх, але також сам його технічно приготував для фотодруку, що коштувало його довгі місяці мозольної праці. З цього ж він жодного фінансового винагородження не отримав.

Дві частини свого найновішого співаника "Пісні ласки", якого видало видавництво "Дорога Правди", він знову сам технічно підготував до друку. Ця праця мала коштувати понад тисячу доларів, окрім того він сам повністю видав цей співаник та віддав його для видавництва, таким

чином, видавши співаника для "Дороги Правди", він вніс не малу частину в касу видавництва.

Треба також зазначити, що в своїй дружині, Надії Бичковській, наш композитор знайшов належного помічника. Вона, виховуючи дітей та дбаючи про всі домашні справи, уможливила С. Бичковському працю в музичній ділянці. Крім того, вона багатенно попрацювала в місцевій церкві в Торонті, в гуртку сестер, а зокрема при господарському відділі церкви.

Біографію С. Бичковського див. на ст. 35.

МИХАЙЛО ПОДВОРНЯК

Михайло Подворняк в своїй багатогранній церковно-суспільній праці, крім своїх здібностей, також постійно жертвував для різних ділянок духовної праці свої тяжко запрацьовані гроші. У нього є багатотисячна бібліотека, на наш погляд найбільша з усіх в нашому еванг. братстві. В його бібліотеці є справжні унікати видань з різних ділянок людського життя, а зокрема видань християнських. Напр., у нього є майже всі євангельські журнали, які коли-будь виходили в світі, починаючи від "Утренняя Звезда" з передвоєнних років, яку видавав І. С. Проханов і до всіх видань нашого часу. Також у нього є твори майже всіх класиків літератури української, російської і польської. І така бібліотека коштува-

ла його чимало грошей. Він також брав уділ у всіх добрих починах Божої праці своїми фінансами. Бувши письменником, він також дуже цінить євангельське друковане слово своєю рідною мовою, а тому щиро підтримує своїми фінансами наше видавництво "Дорога Правди".

Слід також на цьому місці відмітити його дружину Валентину з дому Күценко, яка нарівні з своїм чоловіком постійно працювала на утримання родини, виростила дітей, робила всю домашню роботу та співала в церковному хорі, в квартеті, брала участь у праці жінок в церкві, а також в Об'єднанні. Також велику долю благословенної праці та жертвенности для загального добра брата М. Подворняка завдячуємо його дружині Валентині Подворняк, її любові до діла Божого, виrozumінню, довготерпінню та турботам про домашні потреби. Бо тільки завдяки тому Михайло Подворняк міг займатися інтелектуальною й духовною працею для добра Христової Церкви.

Біографію М. Подворняка див. на ст. 48.

ПЕТРО СОРОКВАША

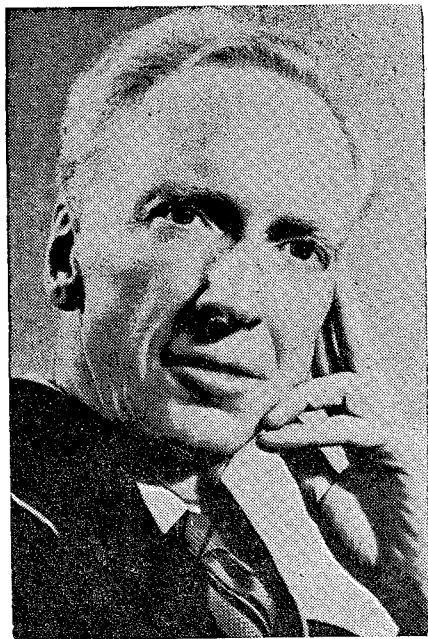

Петро Сорокваша народився в місті Чернігові, однак більшість свого молодого віку провів в столиці України — в Києві. Воєнна хуртовина його з іншими молодими людьми закинула в Німеччину, де 1945 р. він увірвав в Євангелію Христову, а наступного року прийняв святе по вірі хрищення, яке уділив проп. З. Речун-Панько. 1957 року він переїхав в ЗСА, де довгі роки був членом

Української Євангельсько-Баптистської Церкви в місті Міннеаполісі.

В Німеччині, від свого навернення, він брав активний уділ в праці церкви, як церковний бібліотекар, керівник молоді, музичний керівник хору, завідуючий місійною працею, а також часто відбував місійні подорожі по таборах, несучи нашому народові вічне Слово Боже. В ЗСА він також активно працював в місцевій церкві, зокрема він щедро підтримував діло Боже своїми фінансами. Цінуючи рідне євангельське друковане слово, він цікавився нашим видавництвом, а також щедро жертвував з своїх тяжко запрацьованих грошей на видавничі справи видавництва "Дорога Правди".

ПРОП. ОСВАЛЬД ДЖ. СМІТ, D.D., Litt.D., LL.D.

Освальд Сміт народився 8 листопада 1889 року в малому поселенні Одесса в Онтаріо в родині залізничного працівника. Він був хворовитою дитиною і на його життя не було надії. Йому не раз пізніше приходилось чути, як люди між собою говорили, що він довго на світі не потримається. Мабуть до деякої міри свідомість свого короткого життя та вплив богобійних батьків були причиною його великої релігійності з самого дитинства. Шукаючи спокою душі він в 16 років життя зо своїм братом поїхали потягом до Торонта на евангелізацію одного з визначних евангелістів і там віддався Господеві. Ще перед тим у нього було гли-

боке бажання стати благовісником Євангелії, тепер же він скоро поселиється в Торонті, починає брати вечірні біблійні курси, а також працює між молоддю. З 1908 року він деякий час розповсюджував Біблію в Онтаріо, а пізніше в Бритійській Колумбії між індіанами.

1909 року він вступає в Манітоба Байбел Каледж в Вінніпезі, потім продовжує богословську освіту в роках 1910-1912 в Торонто Байбел Каледж. А в роках 1912-1915 — в МакКормік Богословській Семінарії в Чикаго. Тут його, після за-

кінчення студій, рукопоклали для пасторської праці.

З великим успіхом в роках 1915-1918 він був спочатку асистентом пастора, а потім пастором Дейл Пресвітерської Церкви в Торонті, а в роках 1921-1926 був пастором Паркдейл Табернакел в Торонті, об'єднання Алаєнс, а з 1928 року розпочав незалежну працю, яка остаточно 1930 року оформилась в "Піпілс Черч" з осідком при 100 Блур вулиці в Торонті, яка під цю пору є найбільшою церквою Торонта, начислюючи 3,500 членів та яка є знаною по всьому світі задля своєї широкої місійної праці. На початку 1960-х років цю працю очолив його син і за його провідом 1972 року побудовано новий дім молитви на 2,500 місць при 374 Шеперд вулиці в східній частині міста Торонта.

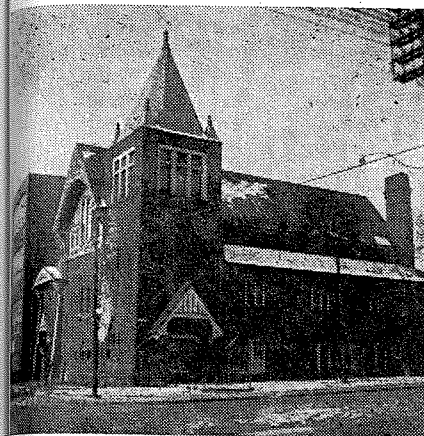
Освальд Сміт — це передовий євангеліст у Канаді та один із чоловіх проповідників у світі нашого століття. Він відбув 17 місійних подорожей з Євангелією і відвідав усі континенти світу. Відвідав 70 країн, а в тому й українські землі, проповідуючи Євангелію для багатьох тисяч нашого народу в таких містах, як Рівне, Луцьк та ін. За час своєї праці виголосив понад 10,000 проповідей, сотні тисяч людей почули Боже Слово від нього і багатьох з них прийняли спасіння Боже. В Канаді його голос лунав довгі роки з багатьох радіостанцій, звідуючи Євангелію Христову. Під його провідом церква останньо утримувала 400 місіонерів в 40 країнах, віддаючи на це 70% свого бюджету, що в останніх роках перевищувало 500.000.00 річно. Він написав багато трактатів, 35 книжок, редагує понад 50 років журнал "Піпелс Меґезин", написав понад 1200 духовних віршів і багато з них було покладено під музику та співається в усіх протестантських християнських церквах. В своїй церковній праці він дотримувався принципу: освячення святих, евангелізація неспасених, під-

тримка місійної праці та готовість церкви до другого приходу Христа. Його ж особистим мотом було: Нікого не атакувати і ніколи не боронитися.

За його благословенну працю, О. Смига вшановано почесними науковими ступенями. 1936 р. він отримав ступінь доктора богослов'я, 1940 р. — доктора літератури, а 1946 р. — доктора права. Він є також членом багатьох наукових та релігійних установ.

Видавництво "Дорога Правди", за його дозволом, видало три його праці в перекладі на українську мову. На покриття частини кошту друку цих праць, воно отримало через О. Смига 1,200.00 доларів.

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКА ЦЕРКВА В ТОРОНТІ

Одним із головних центрів української євангельсько-баптистської праці у вільному світі являє собою УЄБЦ в Торонті. Хоч і були спроби української євангельської праці в Торонті на самому початку цього століття, все ж організаційно ці спроби завершилися щойно з напливом нової еміграції в Канаду. Так 1950 року була основана, з ініціативи Ф. Луцика, П. Осиповича та інших найбільша під цю пору Українська Єв.

Баптистська Церква в Канаді. 1957 року церква набула свій власний молитовний дім.

Першим пастором церкви був проп. Іл. Кюбрин, потім церкву очолював А. Мулько, а також якийсь час обслуговував проп. Я. Приходько. В роках 1952-1970 громаду очолював проп. З. Речун-Панько. По цьому проводячим став брат Федір Луцик. Останньо в церкві служить Словом Божим пастор Я. Шакотько.

Церква від свого засновання має один з кращих мішаних хорів, диригентами якого по черзі були: М. Ревко, композитор С. Бичковський, М. Брич та А. Теслюк. Існує також жіночий хор, диригентами якого були М. Брич, С. Бичковський та А. Теслюк. Кілька років існував також чоловічий хор, яким керував С. Бичковський та

діточий хор під проводом В. Костева. Мішаний та жіночий хори випустили чотири довгограючі платівки з християнськими піснями. Також була заснована інж. А. Жадковським струнна оркестра, якою пізніше диригував В. Костів.

Члени громади випустили кілька хороших співаників, а саме: "Нові пісні" та "Пісні ласки" С. Бичковського, "Веселка" за редакцією М. Брича та О. Осиповича, та "Пісні спасених" М. Брича.

При церкві є діяльний гурток сестер, який поза працею в самій громаді допомагає бідним у різних країнах світу. Працю сестер довгі роки очолювала Марія Осипович, а з 1963 року головування перебрала Зіна Луцик. Активними при церкві є також гурток молоді, недільна школа та довгі роки існувала народня школа. Багато праці з молодим поколінням вклали в церкві Леонід Коровник, Микола Брич і Олесь Осипович.

Церква в Торонті підтримує всякі ділянки євангельської праці, як: радіоблагівістя в Онтаріо та "Голос Євангелії в Україну", видавничу справу тощо. При церкві міститься також головний склад книжок видавництва "Дорога Правди", церква підтримує також новопридбану братством Біблійну оселю.

Церква в Торонті видала 1965 року, за редакцією д-ра К. Костева альманах, в якому поміщений багатий матеріал про працю церкви.

ФЕДІР ЛУЦИК

Федір Луцик походить з Західної України. В молодих літах він прийняв Євангелію Христову і 1937 року в Кам'янці Мілявій прийняв святе за вірою хрищення.

З багатьма молодими людьми нашого народу він під час війни опинився в Німеччині і тут в роках 1942-1946 студіював богослов'є в Баптистській Семінарії в Гамбурзі.

Прибувши 1949 року в Канаду, він став одним з основоположників Укр. Єв.-Баптистської Церкви в Торонті та є її секретарем від заснування церкви 1950 року. Він також очолював громаду в Торонті в роках 1971-1973. Ф. Луцик довгі роки є членом проводу УЄБО Східної Канади, а від 1972 року є членом Комітету Всеканадського Об'єднання УЄБЦ. Він від самого початку радіонадавань є диктором і директором

радіопрограми Східнього Об'єднання, яка передається з Наєгра Фаллс та від 1965 року виконує функцію адміністратора видавництва "Дорога Правди".

Федір Луцик також багато жертвує за своїх запрацьованих грошей на всяке добре діло, зокрема коли це відноситься до праці Божої. Цінячи працю видавництва та розуміючи вагу рідного євангельського друкованого слова, він також є одним з меценатів цього благословенного діла.

У своїй багатогранній праці Ф. Луцик не сам, йому щиро допомагає його дружина Зіна.

ОБ'ЄДНАННЯ З'ЄДНАНИХ СТЕЙТІВ АМЕРИКИ

Об'єднання Українських Євангельсько-Батистських Церков у ЗСА відоме з своєї місійної праці по цілому світі. Воно підтримує Український Біблійний Інститут в Аргентині, якого є співвласником, його вчительський персонал і 5 місіонерів. Підтримує воно повністю або частково 15 місіонерів, які працюють у Південній Америці, Австралії, Європі та ЗСА, має 22 ординованих пасторів і 18 проповідників або проводячих гро-

Довголітній скарбник і один із основоположників ОУЄБЦ у ЗСА, пастор Іван П'ятковський

мад, разом — 40 місійних працівників тільки у ЗСА.

Окрім великих грошових видатків, які Об'єднання має щороку, воно від самого початку й досі, по можливості, підтримує також видавництво "Дорога Правди".

ОУЄБЦ у ЗСА започатковане 1945 і було вже заінкорпороване в стейті Ілліной дня 18-го червня 1946 року під назвою Українське Місійно-Біблійне Товариство, яку потім змінено на Об'єднання Церков.

Першим головою був пастор Павло Бартків, директором магістер Я. Гомінюк і скарбником Йосип Шкула. Після того управа мінялася в такому порядку:

Голови: Павло Бартків — 1945-1960, Іван Барчук — 1960-1961, Павло Бартків — 1961-1967, Олекса Гарбузюк — 1967-1971, Дмитро Марійчук — від 1971 до сьогодні.

Секретарі: Я. Гомінюк як директор і М. Івахів — 1946-1948, О. Гарбузюк — 1948-1955, І. Беркута — 1955-1961, О. Гарбузюк — 1961-1968, Д. Марійчук — 1968-1971, Яр. Папроцький — від 1971 року до сьогодні.

Скарбники: Й. Шкула — 1945-1948, Іван П'ятковський — від 1948 року до цього часу.

Від 1971 року статутowo впроваджено уряд Генерального Секретаря, як ексекютивного директора, який провадить головну канцелярію Об'єднання, і на цей уряд покликано брата Олексу Гарбузюка.

Об'єднання у ЗСА видає свого органа "Післянець Правди", головним редактором якого є пастор д-р Л. Жабко-Потапович, воно має чотири радіопрограми щотижня. В його склад входить Тихоокеанське Об'єднання, яке очолюють — магістер Ол. Гурин, голова, і Х. Недашківський, секретар.

При Об'єднанні діють Об'єднання Молоді, на чолі з молодим студентом теології Василем Га-

личем, і Об'єднання Сестер, яке довгі роки очолює сестра Катерина П'ятковська.

Об'єднання УЄБЦ у ЗСА стоїть на принципах науки Святої Біблії і провадить інтенсивну боротьбу зо всіма формами релігійного лібералізму та відступництва від Слова Божого. За це воно переживає сильні напади в советській пресі.

Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА з радістю відзначає жертвенну працю свого довголітнього скарбника, пастора Івана П'ятковського, який із самопосвятою виконує це служіння вже 25 років.

ЮЛІАН ІЛЛЮШИК

Юліан Іллюшик від свого навернення щиро цікавився ділом Божим, брав активний уділ у церковній праці, писав духовні вірші, а також зо своїх тяжко запрацьованих грошей уділяв на діло Боже.

Люблячи друковане слово, читаючи та пишучи вірші для духовного збудовання інших він також підтримував своїми фінансами видавництво "Дорога Правди", яке виконує благословенну працю поширення рідного мистецького слова та здорової християнської науки.

Біографію Ю. Іллюшика див. на ст. 41.

ІВАН ЮНКО

Іван Юнко народився 1915 року в Західній Україні. Під час другої світової війни він опинився на тяжкій праці в Німеччині, а 1949 року прибув з дружиною до ЗСА. Добробут та матеріальні достатки в Америці все ж таки не вбили спраги душі і Іван Юнко, шукаючи внутрішнього задоволення, почав відвідувати богослуження Української Баптистської Церкви в Чикаго, і тут 1958 року прийняв зо своєю дружиною Євангелію Христову, а рік пізніше, виконуючи

волю Божу, зо своєю дружиною Анастасією прийняли всяте за вірою хрищення.

Ставши членом Чикагської Церкви, брат І. Юнко брав активну участь у її праці. Довгі роки він був у заряді Церкви та виконував функцію скарбника Недільної Школи. Його дружина Анастасія була членом гуртка сестер та виконувала працю помічника скарбника "Голосу Євангелії в Україні". За їхню працю в Церкві, громада в Чикаго, при їхньому від'їзді до Санта Барбара, наділила брата і сестру Юнків званням почесних членів Церкви.

Іван та Анастасія Юнко, знаючи вартість друкованого рідного слова, крім своїх інших зацікавлень у праці церкви, завжди цікавилися та щедро жертвували на своє видавництво християнської літератури "Дорога Правди".

АНТІН КОЦЕПУЛА

Антін Коцепула вперше почув Євангелію Христову 1952 року від проп. Іл. Тарасюка в Англії. Прибувши до Канади, він 1957 року у Вінніпезі прийняв Євангелію спасіння, того ж року, виконуючи повеління Ісуса Христа, прийняв святе за вірою хрищення, яке звершив проп. П. Кіндрат, ставши членом Української Єв.-Баптистської Церкви в Вінніпезі. Він відразу активно включився в працю Церкви Божої та кілька років був членом проводу Церкви у Вінніпезі.

Антін Коцепула 1962 року переїхав до ЗСА і став членом Української Баптистської Церкви в Чикаго. Тут він знову віддався активній праці в церкві, служачи громаді і сумлінно виконуючи доручене йому завдання в церковному комітеті.

Він був одним з ініціаторів заснованого в 1965 році радіоблаговістя "Голос Євангелії в Україні", ставши його секретарем від самого початку. Цю працю він ревно виконує аж досі.

Антін Коцепула, окрім посвяти і любови до Божої праці та свого народу, всюди підтримує діло Боже фінансово. Це зокрема відноситься і до видавництва "Дорога Правди", яке дуже дороге його серцю.

ОБ'ЄДНАННЯ ЖІНОК УКР. ЄВ.БАПТ. ЦЕРКОВ ЗАХІДНЬОЇ КАНАДИ

Надзвичайно важливе місце в праці УЄБ Церков займає праця сестер. Об'єднання Жінок Західної Канади було засноване 1927 року. Першою головою Об'єднання була О. Петриченко, а потім його очолювали: А. Василенко, К. Кіндрат, Ф. Сачинська, М. Поліщук, М. Ігнатова, М. Дядюк, Л. Курка, а під цю пору головою Об'єднання Жінок є А. Коровник. Секретарювали в Об'єднанні: А. Нездолій, К. Заболотна, Кмета, Оніщенко, О. Якименко, Л. Бузовецька, М. Дядюк, Л. Ігнатова, А. Абрамова, Л. Курка, В. Подворняк та на 1973 рік сестра М. Ткаченко. Функцію скарбника виконували наступні сестри: Т. Бузовецька, Х. Бабій, Білоус, В. Нищик, Ф. Сачинська, К. Півторак, О. Костів, М. П'ятоха, В. Улянюк і Н. Сук.

Упродовж минулих років Об'єднання Сестер Західної Канади багато допомагало в місійній праці УЄБ Церков, утримуючи місіонерів у Канаді та поза Канадою. Сестри також щедро допомагали бідним, видавництву "Дорога Правди" та іншим ділянкам духовної праці.

На цьому місці треба також зазначити, що вони багато праці присвятили в місцевих громадах, як в матеріальному служінні, так і в духовній праці. Всі гостинні прийняття, ведення недільних шкіл для дітей, спів у церковних хорах — це все невід'ємна частина праці наших жінок. Також успіхи наших провідних людей в літературній та духовній праці багато завдячуємо їхнім дружинам, які своїм виrozumінням, самопопсвятотою, християнською любов'ю та довготерпелівістю уможливили своїм чоловікам віддати свій час для літературної та духовної праці.

ОЛЕНА ЧЕРНОВА

Олена Чернова, з дому Зацухів, народилася в селі Заставчу в Галичині. Молодою дівчиною залишила рідний край і 1925 року прибула до ЗСА. Тут прийняла Христову Євангелію і була за вірою охрищена в баптистській Церкві Нью Йорку. Хрищення вділив їй проповідник Б. Букін. Вона відразу приєдналася до праці церкви, ставши активним і ревним членом Русько-Української Бapт. Церкви в Нью Йорку. Тут вона 1930-го року вийшла заміж за Ісаака Чернова, тут також 1954 року пережила втрату свого вірного мужа.

З приїздом нової еміграції після війни, 1956 р. в Нью Йорку була основана УЄБ Церква і Олена Чернова,

йдучи за покликом свого серця, активно включилася в працю Української Баптистської Церкви. Під цю пору вона живе в Санта Барбара, в Каліфорнії і від 1956 року є скарбничкою Об'єднання Сестер при ОУЄБЦ у ЗСА.

Олена Чернова також znana нашому Братству своєю жертвенністю, бо її серце завжди було відкрите на всяке добре діло, а тому вона не тільки щедро підтримує видавництво "Дорога Правди", але її ім'я можна бачити в багатьох списках жертводавців на всякі добродійні цілі, достойні підтримки правдивого християнина.

УКРАЇНСЬКЕ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ КАНАДИ

Українське Євангельсько-Баптистське Об'єднання Канади із своїм осідком у Вінніпезі, було заінкорпороване парламентом Канади 1961 року. Провід Об'єднання вибирається на загальному з'їзді, який відбувається кожних п'ять років делегатами від Українських Євангельсько-Баптистських Церков усієї Канади.

Основним завданням УЄБ Об'єднання є координувати місійну та загальну працю Українського Євангельсько-Баптистського Братства в Канаді. Жодних законодавчих чи регуляційних прав для локальних церков ВУЄБ Об'єднання не має.

Перша Екзекутива Об'єднання в 1961-1967 роках складалася із слідуючих осіб: проп. З. Речун-Панько — голова, проп. П. Кіндрат — секретар, ред. М. Подворняк — скарбник. Екзекутива 1967-1972 включала проп. П. Кіндрата — голова, проп. С. Сковородько — секретар та М. Тодорук — скарбник. 1972 року головні функції управи зайняли О. Ткаченко — голова, проп. Й. Івасків — генеральний секретар і Ф. Лавринюк — скарбник Об'єднання.

Офіційним органом Об'єднання є "Християнський Вісник", що видається у Вінніпезі за редакцією М. Подворняка.

Об'єднання в минулому щедро ставилося до видавництва "Дорога Правди", жертвуючи на його працю зо своєї каси.

СПИСОК МЕЦЕНАТІВ ВИДАВНИЦТВА "ДОРОГА ПРАВДИ"

1.	Укр. Баптистська Церква в Чикаго	\$2,821.21
2.	Нестеренко Парфен	2,510.00
3.	Тростянчук Роман	2,400.00
4.	Барчук Іван	2,265.63
5.	Яр. Іван	2,100.00
6.	Бартків Петро	1,938.25
7.	Бичковський Сергій	1,800.00
8.	Сорокваша Петро	1,729.17
9.	Подворняк Михайло	1,673.36
10.	Смит Освальд Дж.	1,200.00
11.	Укр. Єв.-Бапт. Церква в Торонті	860.65
12.	Луцик Федір	814.34
13.	Перехрест Володимир	755.87
14.	ОУЄБЦерков у ЗСА	700.00
15.	Іллюшик Юліян	640.00
16.	Юнко Іван	616.81
17.	Коцепула Антін	593.19
18.	УЄБО Сестер Західньої Канади	550.00
19.	Чернова Олена	510.00
20.	Шевчук Микола, ЗСА	500.00
21.	УЄБ Об'єднання Канади	500.00
22.	Знана Богові душа з Сван Рівер (ПВ)	500.00
23.	Знана Богові душа з ЗСА (ШГ)	500.00

Всього \$28,478.48

(Вищеподані особи, церкви та об'єднання внесли свої пожертви від 1953 року по кінець 1972 р.)

**ЖЕРТВОДАВЦІ НА ВИДАВНИЦТВО
"ДОРОГА ПРАВДИ" ЗА РОКИ 1953-1972**

1. А. Маяк	346.50	38. В. Гануляк	103.50
2. УЄБЦ, Сіятель	321.72	39. Яр. Швець	102.75
3. Слов. Ц., Беніто	313.00	40. А. Нечай	101.11
4. В. Рожок	278.00	41. І. Зубик	100.00
5. А. Курка	260.00	42. Ф. Корольок	100.00
6. М. Дзіман	255.00	43. Л. Магіляс	100.00
7. О. Осипович	219.00	44. М. Прокоп'як	100.00
8. УЄБЦ, Вінніпег	215.00	45. А. Соколовський	100.00
9. УЄБЦ, Бурлінгейм	204.36	46. А. Філюк	100.00
10. П. Кучінка	201.00	47. І. Чернецький	100.00
11. В. Вдович	200.00	48. УЄБЦ, Саскатун ..	99.50
12. П. Саранчук	200.00	49. Ф. Соловей	90.00
13. І. Горват	200.00	50. П. Брич	85.05
14. Я. Гальмутенко	190.00	51. д-р Ф. Сенайко	85.00
15. М. Шевчук	189.59	52. В. Мороз	81.00
16. І. Строїч	174.65	53. М. Гентош	75.87
17. І. Бохневич	165.92	54. О. Тритяк	75.00
18. Є. Куценко	160.00	55. П. Сардачук	71.20
19. Ф. Назаренко	160.00	56. К. Лисак	66.50
20. В. Макаренко	154.00	57. П. Кіндрат	60.45
21. УЄБЦ, Мілвокі	150.00	58. Я. Василюк	60.00
22. М. Медведєв	150.00	59. Я. Зінків	60.00
23. М. Коник	149.90	60. П. Осипович	60.00
24. Ів. Кіндрат	140.00	61. З. Речун-Панько	60.00
25. Є. Дядюк	136.50	62. З. Хайлов	60.00
26. УБЦ, Л. Анджелос	132.50	63. Ам. Б. Ц. Бетель	55.00
27. Н. Фріман	130.00	64. С. Войтух	55.00
28. В. Ткачук	125.00	65. Знаний Богові	50.00
29. УЕБО З. Канади	125.00	66. М. Бура	50.00
30. П. Шибістий	124.00	67. М. Гриценко	50.00
31. І. Васильків	120.00	68. В. Качман	50.00
32. П. Липінський	119.85	69. Д. Лукаш	50.00
33. М. Лисак	115.00	70. І. Маланчук	50.00
34. О. Ткаченко	110.00	71. І. Мельник	50.00
35. Й. Шкула	110.00	72. М. Мірошник	50.00
36. Г. Пінюга	109.00	73. М. Романюк	50.00
37. УБЦ, Сван Рівер	105.00	74. П. Січанська	50.00

75. О. Слук	50.00	108. П. Юнко	35.00
76. Й. Тарашук	50.00	109. Сл. Ц., Вінніпег	35.00
77. А. Царик	50.00	110. М. Перехрест	34.80
78. д-р Б. Штурма	50.00	111. Л. Крестинський	34.00
79. А. Юрпик	50.00	112. І. Калапузьяк	33.61
80. Й. Якимів	50.00	113. М. Нечет	31.20
81. УБЦ, Детройт	50.00	114. Сл. Б. Ц. Брайт	31.00
82. В. Лі-Перехрест	48.93	115. О. Береза	30.00
83. В. Гусарук	48.49	116. Ф. Карп	30.00
84. А. Шавель	48.00	117. Н. Ковальський	30.00
85. І. Слинко	47.98	118. д-р К. Костів	30.00
86. І. Дзюба	46.00	119. П. Пилип	30.00
87. І. Петровський	45.00	120. С. Стребчук	30.00
88. УЄБЦ, Ніягра Фолс	44.50	121. Об. Мол. З. Канади	25.00
89. А. Тритяк	43.10	122. УЄБЦ, Честер	25.00
90. П. Трилінський	42.77	123. УЄБЦ, Окленд	25.00
91. УЄБЦ, Ошава	42.00	124. УБЦ, Кансас Сіті	25.00
92. УЄБЦ, Келовна	41.00	125. М. Берзеа	25.00
93. Л. Луцик	40.35	126. М. Бодрук	25.00
94. Д. Золя	40.00	127. А. Бодрук	25.00
95. І. Івашенко	40.00	128. Я. Кадун	25.00
96. А. Кабанів	40.00	129. М. Кашуба	25.00
97. І. Кленко	40.00	130. М. Лисак	25.00
98. Н. Кондратюк	40.00	131. П. Луцик	25.00
99. Г. Моргоєв	40.00	132. М. Мудрик	25.00
100. Б. Родюк	40.00	133. А. Недашківська	25.00
101. П. Ткачук	40.00	134. Н. Недашківський	25.00
102. НН з Чикаго	40.00	135. А. Новак	25.00
103. І. Бахор	39.83	136. Є. Переймибіда	25.00
104. Я. Куліковський	36.00	137. І. Піддубівний	25.00
105. В. Курівчак	35.00	138. Г. Смаль	25.00
106. І. Лисак	35.00	139. М. Черевань	25.00
107. І. Репокіс	35.00		

Усі пожертви за двадцять років:

Меценати	\$28,478.48
Жертводавці	\$11,584.68
Дрібні пожертви	\$2,000.00

Усього пожертв \$42,063.16

**ЧЛЕНИ-ОСНОВОПОЛОЖНИКИ
ВИДАВНИЦТВА "ДОРОГА ПРАВДИ", ЯКІ
ВНЕСЛИ СВОЇ ВКЛАДКИ ПО \$10.00**

1. З. Речун-Панько	36. Д. Мельничук
2. М. Подворняк	37. Я. Гомінюк
3. А. Маяк	38. С. Нагірний
4. Й. Іваськів	39. Ф. Луцик
5. Ф. Куровський	40. Є. Куценко
6. Ю. Іллюшик	41. Л. Підгорецький
7. А. Дубовий	42. П. Брич
8. М. Федчук	43. Д. Маслюк
9. М. Бойко	44. А. Воркун
10. С. Войтух	45. В. Кузів
11. Ю. Репокіс	46. О. Ткаченко
12. С. Корженювський	47. В. Ткачук
13. М. Фісс	48. І. П'ятковський
14. І. Угрин	49. М. Брич
15. І. Барчук	50. М. Кобзей
16. І. Походенко	51. І. Вознюк
17. Г. Камінський	52. С. Зубілевич
18. Д. Гентош	53. Ф. Копровський
19. І. Тарасюк	54. В. Домашовець
20. М. Лисак	55. С. Нищик
21. І. Роберт-Ковалевич	56. Й. Шкула
22. Г. Домашовець	57. В. Макаренко
23. Мартин Лисак	58. П. Кіндрат
24. Н. Петришин	59. П. Барчук
25. В. Блащук	60. А. Мулько
26. К. Шемуда	61. П. Луцик
27. Д. Золя	62. В. Гусарук
28. Ю. Жадан	63. Д. Марійчук
29. Т. Макарчук	64. О. Гарбузюк
30. Б. Тарнавський	65. П. Ланяк
31. Г. Кашуба	66. Сестри в Чикаго
32. П. Сардачук	67. УЄБЦ, Гамільтон
33. М. Побігушка	68. О. Грегорчук
34. Ф. Дорозовський	69. О. Ващенко
35. Н. Співак	70. Я. Крестинський

71. С. Кабанів	111. А. Перехрест
72. Н. Янчук	112. І. Строїч
73. Р. Тростянчук	113. К. Білецька
74. Гурт. сест., Торонто	114. П. Малієвський
75. В. Остапчук	115. С. Колодій
76. Я. Зіньків	116. О. Речун-Панько
77. УЄБЦ, Струан	117. В. Подворняк
78. УЄБЦ, Ніагра Ф.	118. П. Кучінка
79. Й. Якимів	119. УЄБЦ, Торонто
80. І. Івашенко	120. М. Перетятко
81. Л. Коровник	121. В. Ленко
82. В. Гергель	122. Т. Дубинецький
83. І. Віролюбович	123. М. Плиска
84. В. Радик	124. Г. Куць
85. П. Осипович	125. О. Руденко
86. П. Бартків	126. Н. Порхун
87. Ів. Лисак	127. Х. Геняга
88. Ів. Воробець	128. М. Ганецький
89. П. Гнідець	129. В. Волотовський
90. М. Ключковська	130. К. Дубенчук
91. М. Погрібний	131. В. Мороз
92. І. Тесленко	132. П. Максимчук
93. М. Тодорук	133. А. Сукарський
94. С. Мельник	134. Н. Бабак
95. М. Козак	135. М. Панченко
96. А. Деркач	136. Об. Сх. Канади
97. П. Бартків	137. М. Бахор
98. М. Возний	138. О. Береза
99. В. Курівчак	139. М. Гриценко
100. Л. Мірошник	140. П. Сорокваша
101. С. Барчук	141. А. Курка
102. Д. Мельничук	142. Н. Фріман
103. Л. Котляр	143. Т. Корнійчук
104. В. Тейлор	144. І. Янковська
105. А. Гриценко	145. УБЦ, Бризбан
106. П. Месик	146. УЄБЦ, Саскатун
107. С. Береза	147. К. Ващенко
108. А. Луцик	148. І. Поліщук
109. П. Улянюк	149. Д. Понич
110. М. Гітлін	150. Ф. Сенайко

151. І. Вессель	173. І. Степанюк
152. М. Червінський	174. Г. Олійник
153. Г. Класен	175. Я. Василів
154. Г. Данилейко	176. І. Петровський
155. Ф. Соловей	177. С. Осадчий
156. В. Скора	178. УБЦ, Сан Пауло
157. Ф. Карпенко	179. УБЦ, Френчир
158. П. Юнко	180. Л. Демчук
159. І. Тимків	181. М. Новак
160. А. Кабанів	182. П. Калинка
161. А. Хваданцевич	183. А. Глива
162. Я. Билень	184. І. Сокіл
163. УБЦ, Вінніпег	185. Т. Мазур
164. І. Речун-Панько	186. М. Ясінський
165. Д. Філюк	187. І. Сідельник
166. А. Гурко	188. С. Янковський
167. УБЦ, Чикаго	189. І. Дзюба
168. Б. Бура	190. С. Тесляк
169. Ф. Абрамський	191. А. Собчук
170. М. Кадун	192. Г. Пінюта
171. І. Беркута	193. І. Бахор
172. А. Коцепула	194. М. Ганецький

Вищезгадані особи на самому початку існування видавництва "Дорога Правди", склали на його працю свої членські вкладки, створивши видавничий фонд, за який видавництво здало до друку першу свою працю. Багатьох з них відійшли вже до вічності, але праця їх живе досі, яку веде видавництво.

КАСОВИЙ ЗВІТ "ДОРОГИ ПРАВДИ" 1953-1972

Рік	Прибуток	видаток	остача
1953-54	1,122.70	516.79	605.91
1955	2,297.65	1,677.41	1,226.15
1956	1,551.75	1,866.85	911.05
1957	3,166.07	3,683.23	393.89
1958	3,972.66	3,399.74	966.81
1959	3,794.77	4,707.09	54.49
1960	5,066.81	5,060.04	61.26
1961	5,152.38	5,171.74	41.90
1962	3,799.57	3,546.19	294.68
1963	5,392.38	5,386.71	300.35
1964	6,476.27	4,658.70	2,117.92
1965	3,442.48	3,612.17	1,948.23
1966	459.91	277.05	182.86
1967	4,004.09	4,113.17	73.78
1968	9,191.25	7,892.34	1,372.69
1969	2,599.10	3,890.29	81.50
1970	2,180.45	1,703.35	558.60
1971	3,559.49	3,724.25	393.84
1972	5,609.03	3,802.48	2,200.39
	72,838.81	68,690.19	

Тому, що видавництво мало малий прибуток і видаток за 1953 рік, касовий звіт за цей рік був включений в 1954 звітний рік.

ЗАГАЛЬНИЙ ЗВІТ "ДОРОГИ ПРАВДИ" 1953 — 1972

Видавництво "Дорога Правди" видало за
двадцять років книжок 99,162
Розповсюджено книжок 69,501
Залишилися непроданих 29,661

Прибутки:

23 меценати пожертв. \$28,478.48
139 жертводавців 11,584.68
Дрібні пожертви 2,000.00
Продано книжок на суму 30,775.65
Усього приходу \$72,838.81

Видатки:

На покриття друків та адміністраційні
68,690.19
Інші (ЗРП) 1,948.23
Усього видатків \$68,690.19

У касі лишилося при кінці 1972 р. \$2,200.39

За двадцять років видавництво "Дорога
Правди" видало:

36 оригінальних праць наших авторів.
13 праць перекладених з інших мов, що
вперше появилися в українській мові.
2 праці — українські передруки.
Разом видано 50 назв книжок.

Видані книжки тематично можна поділити
так:

Богословські — 18.
Белетристика — 20.
Історичні — 4.
Біографічні — 8.
Християнські співаники — 3 томи.

УПРАВА ВИДАВНИЦТВА "ДОРОГА ПРАВДИ"

1953-1965: М. Подворняк — голова; І. Барчук
— секретар; З. Речун-Панько — заступник голо-
ви і скарбник-адміністратор.

1965-1971: О. Гарбузюк — голова; М. Под-
ворняк — заступник голови; І. Барчук — секре-
тар; Л. Коровник — заступник секретаря; Є.
Куценко — скарбник; П. Бартків — заступник
скарбника; Ф. Луцик — адміністратор; Я. Би-
лень — заступник адміністратора; М. Брич —
член управи.

1972 року очолив видавництво М. Подвор-
няк, а О. Гарбузюк став заступником голови ви-
давництва.

21. Чи існує Бог?	1961	1,800.70	2,000	1,709	291
22. Країна, яку я люблю	1961	1,014.00	3,000	2,659	341
23. Джордж Мюллер	1961	751.30	1,500	1,243	257
24. Християнський співаник	1961	3,100.00	5,000	3,500	1,500
25. На крилах віри	1962	1,025.53	1,500	1,300	200
26. Хрищення по вірі	1962	939.22	2,000	1,066	934
27. Далека дорога	1963	1,906.18	1,550	1,176	324
28. Євангелія, яку проповідуємо	1963	1,500.00	2,500	2,083	417
29. Бесіди Івана Плуґатаря	1964	800.00	1,500	598	902
30. Суботництво	1964	1,350.40	1,500	702	798
31. Муж, якого вживає Бог	1964	1,500.00	2,500	2,151	349
32. Чаша золота	1964	539.45	1,000	734	263
33. Пояснення на кн. Об'явлення	1965	3,333.00	3,000	2,788	212
34. Небесний дім	1965	2,056.00	1,500	1,390	110
35. Правдиве і фальш. покайня	1966	1,750.00	5,000	3,272	1,728
36. Божий спокій	1966	2,065.00	1,500	768	732
37. Апостол Петро і Рим	1967	3,282.50	2,000	925	1,075
38. Недоспівана пісня	1967	3,500.00	2,000	1,105	895
39. Штундист Павло Руденко	1968	2,896.00	2,000	492	1,508
40. Відпавші	1968	300.00	1,000	800	200
41. Пісні ласки ч. 1	1968	816.38	3,192	1,192	2,000
42. Пісні ласки ч. 2	1969	648.54	3,170	964	2,206
43. Фунд. доктрини Біблії	1969	305.00	1,000	421	579
44. Свята земля	1970	2,269.89	2,000	500	1,500
45. Голос Євангелії в Україні	1971	3,658.00	2,000	979	1,021

— 115 —

КНИЖКИ, ВИДАНІ ВИДАВНИЦТВОМ "ДОРОГА ПРАВДИ" ЗА РОКИ 1953-1972

п/ч	Назва книжки	Рік	Кошт друку	Наклад	Продано	Залиш.
1.	На шляху життя ч. 2	1953	\$830.00	1,500	1,500	-0-
2.	Проміння	1954	1,150.00	2,000	1,954	46
3.	Іван Іус	1955	1,541.00	3,000	2,257	743
4.	Добрий приятель, календар	1955	689.00	1,000	1,000	-0-
5.	Елисей Сукач	1956	524.28	2,000	1,872	128
6.	Різдвяна зірка	1956	1,007.21	2,000	1,763	237
7.	Св. Тройця і Свідки Єгови	1956	520.55	3,000	1,928	1,072
8.	Добрий приятель, календар	1956	1,008.05	1,500	1,500	-0-
9.	Алкоголь і людина	1957	896.55	3,000	2,810	190
10.	Великодній ранок	1957	1,418.43	2,000	1,375	625
11.	На батьківщині і на чужині	1957	540.50	2,000	1,433	567
12.	Збережені Господом	1958	296.75	1,250	1,250	-0-
13.	Голгофська дорога	1958	280.00	2,000	1,375	625
14.	Іконопочитання	1958	880.40	1,500	1,500	-0-
15.	Зелений тай	1959	982.60	1,500	1,494	6
16.	Останні дні Єрусалиму	1959	181.00	1,500	1,500	-0-
17.	Про католицьких святих	1959	1,022.00	1,500	1,357	143
18.	За віру	1960	155.50	1,300	1,300	-0-
19.	Моліться, просіть і одержуйте	1960	2,777.00	2,000	1,715	285
20.	Відгомін життя	1960	498.75	1,000	1,000	-0-

— 114 —

ПОКАЗЧИК ВИДАНЬ ВИДАВНИЦТВА "ДОРОГА ПРАВДИ"

Подворняк Михайло: **На шляху життя** ч.2, Вінніпег-Торонто, "Дорога Правди" ч. 1, 1953, сторінок 125.

Остапчук Володимир: (ред.), **Проміння**, збірка християнських віршів. Торонто-Вінніпег, "Дорога Правди" ч. 2, 1954 р., 248 ст.

Бичинський Зенон: **Іван Гус**; Історично-біографічна студія. Третій наклад. Торонто-Вінніпег, "Дорога Правди" ч. 3, 1955 р., 199 ст.

Подворняк Михайло: (ред.), **Добрий приятель**; календар на 1956 рік. Торонто-Чикаго, "Дорога Правди" ч. 4, 1955 р., 143 ст.

Лазарев І.: **Єлисей Сукач**. З історії євангельсько-баптистського руху в Україні. Переклав з рос. мови М. Подворняк. Торонто-Вінніпег, "Дорога Правди" ч. 5. 1956 р., 79 ст. Рецензія: К. Григорович, "Дружеское Слово", ч.7-12, 1963 р.

Гарбузюк Олекса (ред.): **Різдвяна зірка**, збірка різдвяних віршів і оповідань. Зібрали І. Барчук і М. Подворняк. Вінніпег-Торонто, "Дорога Правди" ч. 6, 1956 р., 95 ст.

Барчук Іван: **Свята Тройця і Свідки Єгови**. Торонто-Вінніпег, "Дорога Правди" ч. 7, 1956 р., 95 сторінок.

Подворняк Михайло (ред.): **Добрий приятель**, євангельський календар на 1957 рік. Вінніпег-Торонто, "Дорога Правди" 1956 р., 191 ст.

Барчук Іван: **Алкоголь і людина**. Торонто-Чикаго, "Дорога Правди" ч. 8, 1957 р., 107 ст.

Барчук Іван, Подворняк Михайло (ред.): **Великодній ранок**, збірка великодніх оповідань і віршів. Торонто-Чикаго, "Дорога Правди" ч. 9, 1957 р., 255 ст.

Дубовий Андрій: **На батьківщині і на чужині**

46. Запашність поля	1971	1,653.36	1,500	1,469	31
47. Вірний до кінця	1971	600.00	1,000	207	793
48. Укр. євангелізм в Місіонесі	1972	1,225.00	1,000	250	750
49. Укр. бапт. рух у Канаді	1972	2,973.00	1,250	300	950
50. Гомілетика	1972	2,196.00	1,500	240	1,260
Усього за 20 років		69,704.02	99,162	69,501	29,661
Книжки, що появились 1973 року:					
51. Шалом	1973	1,798.00	1,125		
52. Єреси, що вийшли до церкви	1973	1,594.00	3,000		
53. "З Христов в Україні"	1973		1,000		
54. Рідне слово	1973				

ні. З історії українських піонерів у Норт Дакоті. Торонто-Чікаго, "Дорога Правди" ч. 10, 1957 р., 79 ст. Рецензія: проф. В. Дорошенко, "Овид", 1957 року.

Семенина Іван: **Збережені Господом**. Спомини проповідника. Торонто-Чікаго, "Дорога Правди" ч. 11, 1958 р., 55 ст.

Гессіон Рой: **Голгофська дорога**. Переклав з англ. мови П. Колибаєв. Канада-США, "Дорога Правди" ч. 12, 1958 р., 85 ст.

Барчук Іван: **Іконопочитання**. Дискусійно-догматична розвідка. Торонто-Чікаго, "Дорога Правди" ч. 13, 1958 р., 229 ст.

Подворняк Михайло: **Зелений гай**, оповідання. Торонто-Чікаго, "Дорога Правди" ч. 14, 1959 р., 198 ст. Рецензії: В. Богуслав, "Новий Шлях", 29.5.1959; д-р Дм. Бучинський, "Бібліос", березень 1960 р.; Ол. Гай-Головко, "Канадійський Фармер", 28.10.1959; Г. Будило, "Українські Вісті", 26.11.1959; К. Григорович, "Дружеское Слово", ч. 9-10, 1959; С. Тимців, "Голос Правди", ч. 5-6, 1960 р.

Мордовцев І.: **Останні дні Єрусалиму**, переклав з рос. мови М. Подворняк. Торонто-Чікаго, "Дорога Правди" ч. 15, 1959 р., 35 ст.

Барчук Іван: **Про католицьких святих**. Торонто-Чікаго, "Дорога Правди" ч. 16, 1959, 223 ст.

Павлов В. Г.: **За віру**, спомин засланиця. Переклав з рос. мови М. Подворняк. Торонто-Чікаго, "Дорога Правди" ч. 17, 1960 р., 39 ст.

Райс Дж. Р.: **Моліться, просіть і одержуйте**. Перекл. з англ. мови Марія Гусарук. Торонто-Чікаго, "Дорога Правди" ч. 18, 1960 р., 423 ст.

Іллюшик Юліан: **Відгомін життя**, вірші. Торонто-Чікаго, "Дорога Правди" ч. 19, 1960, 95 ст.

Барчук Іван: **Чи існує Бог**. Торонто-Чікаго, "Дорога Правди" ч. 20, 1961 р., 303 ст.

Смит Освальд Дж.: **Країна, яку я найбільше люблю**. Переклав з англ. мови М. Брич. Торонто-

Чікаго, "Дорога Правди" ч. 21, 1961 р., 127 ст.

Варне В. Г.: **Джордж Мюллер**, його життя і праця. Переклав з рос. мови М. Подворняк. Торонто-Чікаго, "Дорога Правди" ч. 22, 1961, 181 ст.

Подворняк М. і Марійчук Д. (ред.): **Християнський співаник**. Вінніпег-Честер, "Дорога Правди" ч. 23, 1961, 239 ст.

Тарасюк Іларіон: **На крилах віри**, поезії. Торонто-Чікаго, "Дорога Правди" ч. 24, 1962, 183.

Барчук Іван: **Хрищення по вірі**. Чікаго-Вінніпег, "Дорога Правди" ч. 25, 1962 р., 119 ст.

Подворняк М.: **Далека дорога**. Торонто-Чікаго, "Дорога Правди" ч. 26, 1963 р., 334 ст. Рецензії: К. Григорович, "Дружеское Слово", ч. 7-12, 1963 р.; І. Пасічник, "Євангельський Ранок", ч. 7-8, 1963.

Смит Освальд Дж.: **Євангелія, яку ми проповідуємо**. Переклав з англ. д-р К. Костів. Торонто-Вінніпег, "Дорога Правди" ч. 27, 1963 р., 136 ст.

Сперджен Ч. Х.: **Бесіди Івана Плугатаря**. Переклав з англ. мови Д. Марійчук. Торонто-Чікаго, "Дорога Правди" ч. 28, 1964 р., 182 ст.

Барчук Іван: **Суботництво**. Дискусійно-догматична розвідка. Торонто-Чікаго, "Дорога Правди" ч. 29, 1964 р., 191 ст.

Смит Освальд Дж.: **Муж, якого вживає Бог**. Переклав з англ. мови д-р К. Костів. Торонто "Дорога Правди" ч. 30, 1964 р., 136 ст.

Кмета-Ічнянський Іван: **Чаша золота**; вибране, лірика. Філядельфія-Торонто, "Дорога Правди" ч. 31, 1964 р., 94 ст. Рецензія: Яр. Славутич, "Північне сяйво", ч. 5, 1971 р.

Барчук Іван: **Пояснення на книгу Об'явлення**. Чікаго-Торонто, "Дорога Правди" ч. 32, 1965 р., 358 стор.

Подворняк Михайло: **Небесний дім**. Вінніпег-Чікаго, "Дорога Правди" ч. 33, 1965 р., 240 ст. Рецензії: П. Колибаєв "Жизнь Веры", січень-лютий, 1966; М. Брич, "Християнський Вісник", сі-

чень-лютий, 1966 р., Ол. Гарбузюк, "Післанець Правди", ч. 5-6, 1966 р.

Барчук Іван: **Правдиве і фальшиве покаяння.** Чикаго-Вінніпег, "Дорога Правди" ч. 34, 1966 р., 88 ст. Рецензія: М. Брич, "Християнський Вісник", ч. 1-2, 1966 р.

Подворняк Михайло: **Божий спокій,** оповідання. Вінніпег-Чикаго, "Дорога Правди" ч. 35, 1966 р., 206 ст. Рецензія: П. Колибаєв, "Жизнь Веры", ч. 1-3, 1967 р.

Барчук Іван: **Апостол Петро і Рим.** Вінніпег-Чикаго, "Дорога Правди" ч. 36, 1967 р., 311 ст.

Подворняк Михайло: **Недоспівана пісня,** повість. Вінніпег-Чикаго, "Дорога Правди" ч. 37, 1967 р., 347 ст. Рецензії: Родіон Березов, "Наши Дни", 6.4.1968 р., П. Колибаєв, "Жизнь Веры", ч. 5-6, 1969; М. Бахор, "Евангельська Зірка", ч. 60. Оксана Керч, "Українська Книга", ч. 2, 1972 рік.

Степняк С.: **Штундист Павло Руденко,** повість. Переклав з рос. мови М. Подворняк. Чикаго-Вінніпег, "Дорога Правди" ч. 38, 1968 р., 245 ст. Рецензія: М. Брич, "Християнський Вісник", ч. 7-8, 1968 р.

Подворняк М.: **Відпавші,** оповідання. Вінніпег-Чикаго, "Дорога Правди" ч. 39, 1968, 31 ст.

Бичковський Сергій: **Пісні ласки,** ч. I. Евангельський хорівий співаник з серії "Рідна пісня". Вінніпег-Торонто, "Дорога Правди" ч. 40, 1968, р., 36 ст.

Бичковський Сергій: **Пісні ласки,** ч. II. Евангельський хорівий співаник з серії "Рідна пісня". Вінніпег-Торонто, "Дорога Правди" ч. 41, 1969 р., 36 ст.

Фундаментальні доктрини Біблії. Переклав з англійської мови Іл. Тарасюк. Вінніпег-Чикаго, "Дорога Правди" ч. 42, 1969 р., 48 ст.

Тарасюк Іларіон: **Свята земля,** подорожні записки паломника. Вінніпег-Чикаго, "Дорога Правди" ч. 43, 1970 р., 230 ст.

Барчук Іван: **Голос Євангелії в Україну,** т. 1. Торонто-Чикаго, "Дорога Правди" ч. 44, 1971 р., 312 ст.

Подворняк Михайло: **Запашність поля,** оповідання. Вінніпег-Чикаго, "Дорога Правди" ч. 45, 1971 р., 198 ст. Рецензії: Н. Водневський, "Наши Дни" 27.10.1971; М. Бахор, "Евангельська Зірка" 1971 р.

Дунаєнко Феоктист: **Вірний до кінця.** Переклав з рос. мови М. Подворняк. Вінніпег-Чикаго, "Дорога Правди" ч. 46, 1971 р., 78 ст.

Солтис Микола: **Український євангелізм в пралісах Місіонесу,** з нагоди 40-річчя приїзду до Місіонесу перших українських віруючих. Вінніпег-Чикаго, "Дорога Правди" ч. 47, 1972 р., 134 ст. Рецензія: М. Вільшенко, "Християнський Вісник", ч. 5-6, 1973 р.

Кіндрат Петро: **Український баптистський рух у Канаді,** спогади про піонерську працю в Канаді. Вінніпег-Торонто, "Дорога Правди" ч. 48, 1972 р., 170 ст. Рецензія: М. Брич, "Християнський Вісник", ч. 1-2, 1973.

Барчук Іван: **Гомілетика.** Торонто-Клівленд, "Дорога Правди" ч. 49, 1972 р., 164 ст.

Подворняк Михайло: **Шалом,** життя і праця д-ра Мойсея Гітліна. Вінніпег-Торонто, "Дорога Правди" ч. 50, 1973 р., 128 ст. Рецензія: М. Брич, "Християнський Вісник", ч. 7-8, 1973 р.

Барчук Іван: **Єресі, що ввійшли до церкви.** Торонто-Клівленд, "Дорога Правди" ч. 51, 1973 р., 80 ст.

У ВИДАВНИЦТВІ “ДОРОГА ПРАВДИ” МОЖНА
НАБУТИ ТАКІ КНИЖКИ:

	Ціна
1. “Алкоголь і людина” — Ів. Барчука	0.80
2. “Апостол Петро і Рим” — І. Барчука	3.00
3. “Бесіди Івана Плугатаря” — Ч. Сперджена	1.50
4. “Божий спокій” — М. Подворняка	2.00
5. “Великодній ранок” — збірка віршів і оповідань	1.50
6. “Відгомін життя” — Ю. Іллюшика	1.00
7. “Голгофська дорога” — Рой Гессіона	1.00
8. “Далека дорога” — М. Подворняка	3.25
9. “Джордж Мюллер” — Ф. Г. Варне	1.50
10. “Євангелія, яку ми проповідуємо” — О. Сміта	1.50
11. “Елісей Сукач” — І. Лазарева	0.75
12. “За віру” — В. Г. Павлова	0.50
13. “Збережені Господом” — Ів. Семенини	0.50
14. “Зелений гай” — М. Подворняка	2.00
15. “Іван Гус” — З. Бичинського	2.00
16. “Іконопочитання” — Івана Барчука	1.75
17. “Країна, яку я найбільше люблю” — О. Сміта	1.25
18. “Моліться, просіть і одержуйте” — Дж. Райса	3.00
19. “Муж, якого вживає Бог” — О. Сміта	1.50
20. “На батьківщині і на чужині” — А. Дубового	1.00
21. “На крилах віри” — Іл. Тарасюка	1.50
22. “На шляху життя” — М. Подворняка	1.50
23. “Небесний дім” — М. Подворняка	3.00
24. “Недоспівана пісня” — М. Подворняка	3.50
25. “Останні дні Єрусалиму” — І. Мордовцева	0.50
26. “Пояснення на книгу Об’явлення” — І. Барчука	3.50
27. “Правдиве й фальшиве покаяння” — І. Барчука	1.50
28. “Про католицьких святих” — І. Барчука	1.50
29. “Проміння” — В. Остапчука	1.50
30. “Різдвяна зірка” — збірка віршів і оповідань	1.25
31. “Свята Тройця і Свідки Єгови” — І. Барчука	0.50
32. “Суботництво” — І. Барчука	2.00

33. “Християнський співаник” — малого формату	2.50
34. “Хрищення по вірі” — І. Барчука	1.25
35. “Чи існує Бог?” — І. Барчука	2.50
36. “Чаша золота” — Ів. Кмети-Єфимовича	0.50
37. “Штундист Павло Руденко” — С. Степняка	3.50
38. “Фундаментальні доктрини Біблії”	1.00
39. “Голос Євангелії в Україні” — І. Барчука	4.00
40. “Запашність поля” — М. Подворняка	2.50
41. “Вірний до кінця” — Ф. М. Дунаєнка	1.50
42. “Свята Земля” — Іл. Тарасюка	3.75
43. “Укр. баптистський рух у Канаді” — П. Кіндрата ..	3.00
44. “Томілетика” — Ів. Барчука	2.50
45. “Укр. євангелізм в пралісах Місіонесу” М. Солтиса ..	2.50
46. “Шалом” — М. Подворняка	2.50
47. “З Христом в Україні” — Б. Любомирєнка	2.00
48. “Рідне Слово” — М. Брича	2.50

Усі ці книжки можна виписувати по адресі:

DORONA PRAWDY
P. O. Box 3, Station D.
Toronto 9, Ont., Canada